ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΑΤΟΝ ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΗΜΕΡΗΣΙΩΝ ΦΥΛΛΩΝ

Δημήτριος Κορομηλάς

Βακχίς

Μίμος

εφ. *Εφημερίς*, **Αθήνα**

1. **13 Μαρτίου 1888, σ. 8**
2. **15 Μαρτίου 1888, σ. 4**
3. **18 Μαρτίου 1888, σ. 8**
4. **22 Μαρτίου 1888, σ. 4**
5. **24 Μαρτίου 1888, σ. 4**
6. **29 Μαρτίου 1888, σ. 4**
7. **3 Απριλίου 1888, σ. 3**
8. **7 Απριλίου 1888, σ. 4**
9. **7 Απριλίου 1888, σ. 4**
10. **14 Απριλίου 1888, σ. 4**

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

ΒΑΚΧΙΣ

ΜΙΜΟΣ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΤΙΜΑΡΧΟΣ, ἱππεὺς ἐξ Ἀλωπεκῆς, τριακονταετής
ΚΑΡΦΙΝΑΣ, Ἀταρνεὺς οἰνέμπορος, ὑπερεξηκοντούτης
ΦΑΙΔΩΝ, ζευγίτης, τεσσαρακονταετής

ΒΑΚΧΙΣ, Σαμία ἑταίρα, εἰκοσαέτις
ΠΛΑΓΓΩΝ, ἑταίρα ἐκ Μιλήτου, ὑπερτριακονταέτις

Ἑταῖραι, Ἀστοί, Δοῦλαι, Ἀταρνεῖς, Θεράποντες.

Ἡ σκηνὴ ὑπόκειται ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 315 π. Χ.

ΣΗΜ. Ἡ κλητικὴ τῶν ὀνομάτων Βακχίδος καὶ Πλαγγόνος κατὰ τὸν κανόνα εἶνε Βακχὶ καὶ Πλαγγοῖ, χάριν τῆς εὐφωνίας ὅμως δὲν ἐτηρήθη ὁ κανὼν οὗτος ἐν τῷ δράματι.

Ὁ Ἀθήναιος ἀναφέρει τὰ ἑξῆς περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης.

Διαβόητος δ' ἑταίρα γέγονε καὶ ἡ Μιλησία Πλαγγὼν· ἧς περικαλλεστάτης οὔσης ἠράσθη τις νεανίσκος Κολοφώνιος Βακχίδα ἔχων ἐρωμένην τὴν Σαμίαν. Λόγους οὖν προσενέγκαντος τοῦ νεανίσκου πρὸς αὐτὴν ἡ Πλαγγὼν ἀκούσασα τῆς Βακχίδος τὸ κάλλος καὶ ἀποτρέψαι θέλουσα τὸν νεανίσκον τοῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτος, ὡς ἀδύνατον ἦν, ᾔτησε τὸν Βακχίδος ὅρμον διαβόητον ὄντα. Ὁ δὲ σφοδρῶς ἐρῶν ἠθέλησε τὴν Βακχίδα μὴ περιιδεῖν αὐτὸν ἀπολλύμενον· καὶ ἡ Βακχὶς τὴν ὁρμὴν κατιδοῦσα τοῦ νεανίσκου ἔδωκε. Πλαγγὼν τε τὸ ἄξηλον συνιδοῦσα τῆς Βακχίδος τὸν μὲν ἀπέπεμψεν ἐκείνη, τῷ δὲ ὡμίλησε. Καὶ τοῦ λοιποῦ φίλαι ἐγένοντο, κοινῶς περιέπουσαι τὸν ἐραστήν.— ΙΓ'. 66.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

Στοὰ ἐν τῷ ἔξω Κεραμεικῷ. Ἐπὶ τῆς πρώτης θέσεως ἀριστερᾷ τὸ πομπεῖον τοῦ Διονυσίου μνημεῖον, δεξιᾷ δὲ τὸ ἄκρον μεγαλοπρεποῦς ἡρῴου. Ἐπὶ τῶν κιόνων τῆς Στοᾶς καὶ ἐπὶ τῶν τοίχων αὐτῆς εἶναι γεγραμμέναι ποικίλαι δι' ἄνθρακος ἢ διὰ χρωμάτων ἐπιγραφαί. Ὀλίγα πρὸ τῆς Στοᾶς καὶ δένδρα μεγάλα πέριξ τῶν μνημείων.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΚΑΡΦΙΝΑΣ καὶ εἶτα ΦΑΙΔΩΝ

Αἰρομένης τῆς αὐλαίας φαίνονται πολλοὶ ἄνθρωποι κατὰ τὴν ὁδόν, ἄλλοι μὲν ἐκ τῆς πόλεως ἐρχόμενοι, ἄλλοι δ' ἐκ τῶν προαστείων. Δοῦλαί τινες περιιστάζονται τοὺς κίονας καὶ τοὺς τοίχους τῆς Στοᾶς καὶ ἀπίστρουσι ἀρέσως. Θεράποντες περιζώνοντες ὄβα, καὶ ἄλλοι φέροντες φορτία. Τέλος νέοι μετ' ἐταιρῶν ἐν εὐθυμίᾳ βαίνοντες πρὸς τὴν Ἀπατουρίαν. Ἐν ἀρχῇ μέγιστη κίνησις ἐλαττουμένη βαθμηδὸν ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Καρφίνα. Οὗτος τὴν χεῖρα τοῦ βλεφάρου περιπάρωτων καὶ προσέχων μὴ τὸν ἴδῃ τις προσπαθεῖ ν' ἀναγνώσῃ τὰ ἐπὶ τῶν κιόνων καὶ τῶν τοίχων γεγραμμένα. Ἀίφνης βλέπων τὴν ἐπιγραφήν: Ἡ Πλαγγὼν καὶ πῦρ καὶ φλόξ, ὀργίζεται καὶ διὰ τοῦ ἀναβολαίου ἀποσβέννυσιν αὐτήν. Ὁ Φαίδων, ὅστις εἰσῆλθε πρὸ μικροῦ ἐκ δεξιῶν, παρατηρεῖ αὐτὸν μετὰ περιεργείας.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Τὸν φαῦλον!... νέα πάλιν!... Τί ἐπιμονή!
Δὲν ἔχει ἄλλο ... Ἀ, τί βλέπω; ... Ἄθλιε!...
Σβέννυσι καὶ ἄλλην ἐπιγραφήν

ΦΑΙΔΩΝ

Καρφίνα ...

ΚΑΡΦΙΝΑΣ στρεφόμενος ἔντρομος

Αἴ;

ΦΑΙΔΩΝ πλησιάζων

Σὺ εἶσαι;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ σφίγγων αὐτῷ τὴν χεῖρα περίλυπος

Ἀ!...

ΦΑΙΔΩΝ μετὰ διαφέροντος

Τί ἔχεις; αἴ;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Ἂν ἤξευρες τί πάσχω...

ΦΑΙΔΩΝ

Τί, Καρφίνα μου;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ καταβιβάζων ἀπελπιστικῶς τὸν πίλον του μέχρι τῶν ὤτων

Ἀ, Φαίδων, μὴ ἐρώτα· εἶμαι δυστυχής.

ΦΑΙΔΩΝ

Πῶς τοῦτο; λέγε.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ σείων τὴν κεφαλὴν

Νὰ σοὶ εἴπω...

ΦΑΙΔΩΝ καθήμενος ἐπὶ τοῦ βάθρου τοῦ μνημείου

Κάθισον.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ στένων

Τί νὰ καθίσω; θέλω κάθισμα ἐγώ;
ὑπάρχει τόπος ὅπου δὲν μοὶ ἔστησαν
τρισπηχυαίους ἥλους καὶ ὀξυτενεῖς;

ΦΑΙΔΩΝ

Πλὴν τί συμβαίνει; λέγε, λέγε, φίλτατε...

ΚΑΡΦΙΝΑΣ καταπνίγων στεναγμὸν

Πρὸ δύο ἑβδομάδων ἄνθρωπος κακὸς
θηρεύων τὴν Πλαγγόνα ὡς περδίκιον,
ἐδῶ ἐπὶ τῶν τοίχων γράφει αὐθαδῶς
τὸ ὄνομά της.

ΦΑΙΔΩΝ

Τὼνομα τῆς φίλης σου;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Τῆς φίλης μου ὁ φαῦλος!

ΦΑΙΔΩΝ

Ἀλλὰ διατί;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Τὴν ἀγαπᾷ!

ΦΑΙΔΩΝ

Τί λέγεις;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Εἶδες σὺ ἀναίδειαν;
τὴν φίλην μου νὰ θέλῃ; εἶδες, εἶδες τό;
Ὁ κακοήθης!... μήπως δὲν ὑπάρχουσιν
ἑταῖραι ἄλλαι ν' ἀγαπήσῃ; αἴ! εἰπέ...
τὴν ἰδικήν μου εὗρεν ὁ ἀναίσχυντος;

ΦΑΙΔΩΝ

Καὶ τίς εἶν' οὗτος;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Μὴ τὸν εἶδον καὶ ποτέ;

ΦΑΙΔΩΝ ἰδίᾳ

Τίς ἄρα γε νὰ εἶνε; πῶς δὲν ἔμαθον....

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Κ' ἔρχομαι τώρα τῆς ἡμέρας δὶς καὶ τρὶς
νὰ βλέπω τί χαράσσει ὁ κατάρατος
καὶ ν' ἀπαλείφω τὰς ἐπιγραφὰς αὐτοῦ.
Διότι, ἂν ἐκ τύχης διαβαίνουσα
παρατηρήσῃ μίαν τούτων ἡ Πλαγγών,
τί γίνομαι, ὦ Φαίδων; αἴ; τί γίνομαι;

ΦΑΙΔΩΝ

Καὶ δὲν γνωρίζεις, εἶπες, τίς εἶνε αὐτός;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Δὲν τὸν γνωρίζω, ἂν καὶ παρεφύλαξα
δεκάκις ἴσως τοῦ ἡρώου ὄπισθεν.

Διατρέχων τὴν σκηνὴν

Ἀ, δὲν θὰ τὸν συλλάβω; ποῦ θὰ φύγῃ; ποῦ;
θὰ τὸν ραβδίσω, θὰ τὸν ρίψω ὕπτιον
καὶ θὰ τὸν κάμω νὰ ἐμέσῃ ἐν ἀφροῖς
τὸν ἔρωτά του πρὸς τὴν ἐρωμένην μου.

ΦΑΙΔΩΝ μειδιῶν

Καὶ ἂν ὁ φίλος εἶνε νέος στιβαρός;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ ἱστάμενος περίτρομος

Τί λέγεις, Φαίδων; τότε;-

ΦΑΙΔΩΝ ἐγειρόμενος γελῶν

Τότε, φίλτατε,
αὐτὸς θὰ σὲ ραβδίσῃ.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ ἀπελπις

Δείλαιος ἐγώ.....
πλὴν τί νὰ κάμω;

ΦΑΙΔΩΝ ὑψῶν τοὺς ὤμους

Τίποτε.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ ἐνεός

Πῶς, τίποτε;

ΦΑΙΔΩΝ μειδιῶν

Νὰ ἀπαλείφῃς ὅ τι γράφει πρὸς αὐτήν.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Ἀλλ' ἕως πότε;

ΦΑΙΔΩΝ γελῶν

Ἀ, μὰ τὸν Ἐγκέλαδον,
ζητεῖς μαντείαν παρ' ἐμοῦ, ζητεῖς πολλά.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ περίλυπος

Λοιπὸν νὰ ἀπαλείφω;

ΦΑΙΔΩΝ

Τὸ ἁπλούστερον.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ ὑπείκων τῇ ἀνάγκῃ

Δύο ἀνεῦρον σήμερον, ἀλλ' ἄρα γε
αὗται καὶ μόνον ἦσαν; σὺ τί λέγεις, αἴ;

ΦΑΙΔΩΝ ἀπορῶν

Ἐγώ, τί θέλεις....

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Οἴμοι! ὁ ταλαίπωρος
δὲν βλέπω πλέον ὅπως ἄλλοτε καλῶς,
καὶ πῶς νὰ διακρίνω;... Ἀ, παμφίλτατε,
ἔλθε νὰ ἴδῃς μήπως εἶνε ἄλλη τις,
βοήθησόν με, Φαίδων...

ΦΑΙΔΩΝ

Εὐχαρίστως.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ περιστρεφόμενος ἐν χορῷ τὸν Φαίδωνα καὶ δεικνῦν αὐτὸν πρὸς τὴν Στοάν.

Ἀ!...

ΦΑΙΔΩΝ παρατηρῶν τοὺς κίονας καὶ τοὺς τοίχους

Ἐδῶ δὲν ἔχει.....

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Καὶ ἐκεῖ... τί λέγει;

ΦΑΙΔΩΝ

Ποῦ;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Ἐκεῖ, δὲν βλέπεις;

ΦΑΙΔΩΝ ἀναγινώσκων

Μύρτιον καὶ Πάμφιλος

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Ἐδῶ;

ΦΑΙΔΩΝ ἀναγινώσκων

Σιμίχη τὸν Μοσχίωνα φιλεῖ.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Δὲν ἔχει ἄλλας;

ΦΑΙΔΩΝ περιφέρων τὸ βλέμμα

Ὄχι.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Εἶσαι βέβαιος;

ΦΑΙΔΩΝ

Τουλάχιστον δὲν βλέπω.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Ἀλλ' ἐκεῖνο;

ΦΑΙΔΩΝ

Ποῦ;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Ἐκεῖ ἐπάνω· τὰ μεγάλα γράμματα.

ΦΑΙΔΩΝ ἀναγινώσκων

Ὦ Ἀφροδίτη, τὴν Πλαγγόνα δὸς μοι σύ.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ ὀργίλως

Αἴ! τὸν κακοῦργον!... βλέπεις τί ἐχάραξεν;

Ἀπελπις

Ὦ, δυστυχία! Οἴμοι! φεῦ! καὶ παπαιάξ!

Θωπεύων τὸν Φαίδωνα

Καλέ μου Φαίδων, νὰ τὰ ἐξαλείψωμεν.

ΦΑΙΔΩΝ

Πλὴν πῶς; δὲν βλέπεις πόσον εἶνε ὑψηλά;
καὶ πῶς νὰ φθάσω; ἴδε, εἰν' ἀδύνατον.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Αὐτὸς ἐν τούτοις.... πῶς αὐτὸς τὰ ἔγραψεν;

ΦΑΙΔΩΝ

Ἢ εἶνε γίγας, ἢ θὰ εἶχε κλίμακα.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Λοιπὸν νὰ τρέξω εἰς τὸν οἶκον παρευθὺς
νὰ φέρω μίαν;

ΦΑΙΔΩΝ

Ἔχεις;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Ἔχω.

ΦΑΙΔΩΝ

Πήγαινε.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ ἐπιστρεφόμενος

Σὺ δὲν θὰ φύγῃς.

ΦΑΙΔΩΝ

Ὄχι.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ ἐμβρόντητος

Ὦ!

ΦΑΙΔΩΝ

Τί;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ ἀπελπις

Ἡ Πλαγγών!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

ΒΑΚΧΙΣ

ΜΙΜΟΣ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Τιμαρχος, ἱππεὺς ἐξ Ἀλωπεκῆς, τριακονταετής
Καρφινας, Ἀταρνεὺς οἰνέμπορος, ὑπερεξηκοντούτης
Φαιδων, ζευγίτης, τεσσαρακονταετής
Βακχις, Σαμία ἑταίρα, εἰκοσαέτις
Πλαγγων, ἑταίρα ἐκ Μιλήτου, ὑπερτριακονταέτις
Ἑταῖραι, Ἀστοί, Δοῦλαι, Ἀταρνεῖς, Θεράποντες.

Ἡ σκηνὴ ὑπόκειται ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 315 π. Χ.

(Συνέχεια. Ἴδε ἀρ. 73)

ΣΚΗΝΗ Β'

Οι ανωτερω, Πλαγγων

ΠΛΑΓΓΩΝ

Δὲν ἦλθες εἰς τοὺς κήπους, Καρφινίδιον,
τὶ κόσμος ἦτο!.... Χαῖρε, Φαίδων.

ΦΑΙΔΩΝ

Χαῖρε!

ΠΛΑΓΓΩΝ μετ' εὐχαριστήσεως

Ἀ!

ΚΑΡΦΙΝΑΣ ἰδία

Θεοί! ἂν ἴδῃ τὰ μεγάλα γράμματα!

ΠΛΑΓΓΩΝ διερχομένη πρὸ τοῦ Φαίδωνος

Δὲν εἶν' ὡραία ἡ χρυσῆ αὐτὴ κυκλάς;

ΦΑΙΔΩΝ

Ὡραιοτάτη.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ παρακολουθῶν αὐτὴν καὶ τὸ ἀναβόλαιον διανοίγων διὰ τῶν δύο χειρῶν ὅπως ἀποκρύψῃ τὴν ἐπιγραφήν· ἰδία.

Δὲν θὰ ἴδῃ τίποτε....

ΦΑΙΔΩΝ

Ὁμοίαν ταύτης ἔχει μίαν κ' ἡ Βακχίς.

ΠΛΑΓΓΩΝ ἱστημένη ὀργίλη

Ἂν θέλῃς, φίλε Φαίδων, τὴν φιλίαν μου,
τῶνομα τοῦτο μὴ ἀνάφερε ποτὲ
ὁσάκις εἶσαι μετ' ἐμοῦ.

Ἀπομακρύνεται σύνοῦ

ΚΑΡΦΙΝΑΣ παρακολουθῶν αὐτὴν πάντοτε· ἰδία.

Αἴφ!... ἴδρωσα!...

ΦΑΙΔΩΝ ἰδία

Τί ἄρα τρέχει;

ΠΛΑΓΓΩΝ ἰδία μορφάζουσα μετὰ δυσαρεσκείας

Τὸν ἀνόητον!

ΚΑΡΦΙΝΑΣ ἰδία κακοπιακῶς καὶ ἀσθμαίνων

Ἄ, ἄ!

ΦΑΙΔΩΝ ἰδία

Πῶς ἐθυμώθη!

ΚΑΡΦΙΝΑΣ ἰδία

Ἄ, θεοί, ἀπέκαμον!

ΠΛΑΓΓΩΝ παρατηροῦσα ἔκπληκτος τὸν Καρφίναν

Τί ἔχεις σὺ καὶ κάμνεις ὡς ἡ νυκτερίς;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Τὰ ρεύματα, Πλαγγόν μου... ἔχει ρεύματα...
καὶ ὅπως εἶσαι ἐκ τοῦ δρόμου κάθιδρος
πλευρίτιδα θὰ πάθῃς, ἂν δὲν φυλαχθῇς.

ΦΑΙΔΩΝ πλησιάζων τὴν Πλαγγόνα

Καὶ τί συμβαίνει; ἄλλοτε μοὶ ἔλεγες
ὅτι ἐκ παίδων εἶσθε γνώριμοι πολύ.

ΠΛΑΓΓΩΝ ὁμιλοῦσα ἐνῷ βαδίζει καὶ ὑπὸ τοῦ Καρφίνα παρακολουθουμένη πάντοτε

Ἐνῷ ἐν Σάμῳ ἤμεθα ὁμόστεγοι,
ἀφ' ὅτου ἦλθεν εἰς Ἀθήνας ἡ μωρὰ
μωωπιάζει μετὰ προσποιήσεως
ἐπιζητοῦσα νὰ μοὶ δείξῃ καθαρῶς,
ὅτι δὲν θέλει πλέον τὴν φιλίαν μου,
καὶ ἀποφεύγει πᾶσαν σχέσιν μετ' ἐμοῦ
ἡ κακοήθης...

ΚΑΡΦΙΝΑΣ διανοίγων πάντοτε τὸ ἀναβόλαιον

Μή, Πλαγγόν, ὀργίζεσαι....

ΦΑΙΔΩΝ μειδιῶν

Ὤ, ὤ! τὸ πρᾶγμα, βλέπω εἶνε σοβαρόν.

ΠΛΑΓΓΩΝ ὀυσαρέστως

Καρφίνα, παῦσαι, εἶσαι ἀνυπόφορος.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Ἀλλὰ θὰ πάθῃς...

ΠΛΑΓΓΩΝ βλέπουσα τὰς ἐπιγραφάς

Ἄ, τί εἶν' αὐτά, ἐδῶ;

Ἀναγινώσκουσα

Γλυκέρα, χαῖρε!

ΚΑΡΦΙΝΑΣ ἰδία προσπαθῶν διὰ παντὸς τρόπου νὰ ἀποκρύψῃ τὰς ἐπιγραφὰς καὶ πηδῶν πρὸς τοῦτο.

Ἀπωλέσθην, δύστηνος!

ΠΛΑΓΓΩΝ

Καὶ πόσαι εἶνε!...

Ἀναγινώσκουσα

Ἔρρωσο, καλὴ Δορκάς.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ ἰδρῶτι περιρρεόμενος ἐκ τῆς ἀγωνίας

Ἐλθέ, Πλαγγόν μου, θὰ κρυώσῃς... ἄγωμεν.

ΠΛΑΓΓΩΝ ὀργιζομένη

Παῦσαι, σοὶ λέγω· ἐπὶ τέλους μ' ἐνοχλεῖς.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Ἐλθὲ καὶ νὰ σοὶ δώσω.....

ΠΛΑΓΓΩΝ μειλιχίως

Τί, Καρφίνα μου;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ μόλις ἐκ τοῦ κόπου ἀντέχων

Ἓν ζεῦγος ἐνωτίων ἐκ σαρδόνυχος.

ΠΛΑΓΓΩΝ περιπτυσσομένη αὐτὸν

Δὲν παίζεις;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ ἀπομάσσων τὸν ἱδρῶτά του

Ὄχι.

ΠΛΑΓΓΩΝ

Τότε ἄγωμεν· ἐλθέ.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ κρυφίως τῷ Φαίδωνι

Θὰ ἔλθω μετ' ὀλίγον φέρων κλίμακα.

ΠΛΑΓΓΩΝ ἀνυπομόνως

Ἐλθέ, Καρφίνα.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ ὅστις συνομιλεῖ μετὰ τοῦ Φαίδωνος

Ἔρχομαι.

ΠΛΑΓΓΩΝ προχωροῦσα

Λοιπόν;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ τρέχων πρὸς αὐτὴν μετὰ μεγάλου κόπου

Ἰδού.

ΣΚΗΝΗ Γ'

Οι ανωτερω, Βακχις εἰσερχομένη δεξιόθεν καὶ πρὸ τῆς Πλαγγόνος ὑπερηφάνως διερχομένη οὕτως ὥστε αὕτη ἀναγκάζεται νὰ ἀνακόψῃ τὸν δρόμον αὐτῆς.

ΠΛΑΓΓΩΝ ὀργίλως

Δὲν βλέπεις, σύ, ἐμπρός σου, γυναικάριον;

ΒΑΚΧΙΣ μόλις στρέφουσα τὴν κεφαλήν

Πῶς εἶπας;

ΠΛΑΓΓΩΝ βαίνουσα κατ' αὐτῆς

Ἔχεις ἢ δὲν ἔχεις ὀφθαλμούς;

ΦΑΙΔΩΝ ἀναχαιτίζων αὐτὴν

Πλαγγόν, τί κάμνεις;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ προσπαθῶν νὰ πραΰνῃ τὴν Πλαγγόνα

Φίλη, μὴ ὀργίζεσαι.

ΒΑΚΧΙΣ ἀταράχως

Πρὸς τίνα λέγεις ταῦτα; πρὸς ἐμέ;

ΠΛΑΓΓΩΝ ἀγρίως

Πρὸς σέ.

ΒΑΚΧΙΣ ἀπομακρυνομένη αὐτῆς

Δὲν σὲ γνωρίζω, μακαρία· ἔρρωσο.

ΠΛΑΓΓΩΝ ἐξαπτομένη βαθμηδὸν καθ' ὅσον ἡ Βακχὶς ὑπερηφάνως βλέπουσα δὲν ἀποκρίνεται.

Ἰδὲ κυνὸς ἀχρείας ὄψιν ἀναιδῆ
ἐκ τῆς κραιπάλης πελιδνὴν ὡς πτώματος!
Καὶ τί νομίζεις ὅτι εἶσαι, γύναιον,
διερχομένη μετὰ κόμπου πρὸ ἐμοῦ;
Πῶς ἀνακόπτεις αὐθαδῶς τὸν δρόμον μου;
δὲν εἶχες τόπον νὰ διέλθῃς ἀπ' ἐκεῖ;

ΒΑΚΧΙΣ ὑπερηφάνως

Ἀξία οἴκτου εἶσαι, γύναι τάλαινα,
κ' εἰς ταῦτα πάντα οὔτε κἂν σοὶ ἀπαντῶ.

ΠΛΑΓΓΩΝ παράφορος ἐκ θυμοῦ

Ἡ τριοδῖτις!... ἴδε ἀλαζόνευμα,
ὡς ἂν τὸ γένος εἵλκεν ἐξ εὐπατριδῶν!
Τοῦ Πυθαγόρου εἶσαι ἡ δισέγγονος,
ἢ μὴ τοῦ Πολυκράτους εἶσαι ὁ βλαστός;
Τί ἦσο σὺ ἐν Σάμῳ, κοῦφον γύναιον,
ὅτ' ἐκ Μιλήτου ἔφθασα ἐκεῖ ἐγώ;
τίς σοὶ ἐδώρει περιττὸν βλεμμάτιον,
κοῦ ἐφαντάσθης τὰς θαλίας, τοὺς χορούς;
Δὲν μοὶ ὀφείλεις ὅτι σὲ ἀνέπτυξα
ἐνῷ ἀσήμως ἦγες σκάλοπος ζωὴν
ἀντὶ διχάλκου ἄλλικας ὑφαίνουσα
ἐντὸς καλύβης ὑπογείου καὶ ὑγρᾶς;
Τίς ἄλλη ἐν τῷ βίῳ σὲ ὡδήγησε,
τίς σοὶ παρέσχε τὴν πληθὺν τῶν ἐραστῶν;
Καὶ ὅτ' ἐκ Σάμου εἰς Ἀθήνας ἔπλευσα,
καὶ τότε πάλιν δὲν παρώτρυνα καὶ σὲ
νὰ ἔλθῃς μετ' ὀλίγον ὡς καὶ ἔπραξας;
Ἐγὼ ἀξία οἴκτου;... κάλλιστα, Βακχίς·
καιρὸν προσμένω, καὶ, μὰ τὸν Ἀχέροντα,
θὰ σὲ πατάξω καὶ θὰ σὲ ἐκδικηθῶ.

Ἐξερχομένη

Ἐλθέ, Καρφίνα.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ ἀκολουθῶν αὐτὴν καὶ κρυφίως τῷ Φαίδωνι

Νὰ μὲ περιμένῃς.

ΦΑΙΔΩΝ

Ναί.

(Ἔσεται συνέχεια)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

ΒΑΚΧΙΣ

ΜΙΜΟΣ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Τιμαρχος, ἱππεὺς ἐξ Ἀλωπεκῆς, τριακονταετής
Καρφινας, Ἀταρνεὺς οἰνέμπορος, ὑπερξηκοντούτης
Φαιδων, ζευγίτης, τεσσαρακονταετής
Βακχις, Σαμία ἑταίρα, εἰκοσαέτις
Πλαγγων, ἑταίρα ἐκ Μιλήτου, ὑπερτριακονταέτις
Ἑταῖραι, Ἀστοί, Δοῦλαι, Ἀταρνεῖς, Θεράποντες.

Ἡ σκηνὴ ὑπόκειται ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 315 π. Χ.

(Συνέχεια α. Ἴδε ἀρ. 75)

ΣΚΗΝΗ Δ'

Φαιδων, Βακχις

ΒΑΚΧΙΣ ἐρευνῶσα κατὰ τὴν Στοὰν καὶ εἶτα κατερχομένη· ἰδίᾳ
Δὲν τὸν εὑρίσκω... ἀ, τί λύπη ἄληκτος...
ΦΑΙΔΩΝ μειδιῶν
Οποῖος χόλος!... τί μανία κατὰ σοῦ;.. εἶνε παράφρων, μὰ τοὺς Ἑκατόγχειρας!
ΒΑΚΧΙΣ βαρυθύμως
Εἶνε γελοία· τοῦτο μόνον... καὶ ἀρκεῖ.
ΦΑΙΔΩΝ
Ἀλλὰ τί ἔχεις; Φαίνεσαι περίλυπος, ἀνήσυχος ἰδίως· τί ζητεῖς, Βακχίς;
ΒΑΚΧΙΣ
Μήπως ἐκ τύχης εἶδες που τὸν Τίμαρχον;
ΦΑΙΔΩΝ
Τὸν ἐραστήν σου;
ΒΑΚΧΙΣ
Ναί, ὦ Φαίδων.
ΦΑΙΔΩΝ
Πρὸ πολλοῦ δὲν βλέπω τοῦτον.
ΒΑΚΧΙΣ περίλυπος
Ἀ, ἐγὼ ταλαίπωρος! πέντε ἡμέρας τώρα τὸν ἀναζητῶ καὶ οὐδαμοῦ ἐφάνη.
ΦΑΙΔΩΝ μειδιῶν
Μὴ ὁ ἄστατος ὑπέρχεται καὶ ἄλλην χάριν παιδιᾶς;
ΒΑΚΧΙΣ ἐκπληκτος
Τί λέγεις, Φαίδων;
ΦΑΙΔΩΝ
Πλὴν θὰ ἔχῃ ἄδικον· καὶ ποῦ θὰ εὕρῃ φίλην σᾶς εἶσαι σύ;
ΒΑΚΧΙΣ
Ὁ Τίμαρχός μου ἄλλην; ὤ, ἀδύνατον.
ΦΑΙΔΩΝ
Ἔ, ἔ! τίς οἶδεν... ὅλα εἶνε δυνατά.
ΒΑΚΧΙΣ ἔντρομος
Ὦ, μὴ τὸ λέγῃς μήτε παίζων, φίλε μου.
ΦΑΙΔΩΝ
Ἂν θέλῃς... δὲν τὸ λέγω· ἀλλ' ἀνησυχῶ, διότι τὸν γνωρίζω ἴσως κάλλιον καὶ τῆς χειρός μου ταύτης.
ΒΑΚΧΙΣ
Ὦ, ποτέ, ποτέ... εἶμαι βεβαία περὶ τῆς ἀγάπης του.
Μετὰ μικρὰν σκέψιν
Ἂν δὲν τὸν εἶδες ὅμως, πῶς δὲν ἔμαθες ποῦ εἶνε, Φαίδων; δὲν ἐζήτησας αὐτόν; σὺ ὁ καλός του φίλος δὲν ἐρρόντισας νὰ ἴδῃς ποῦ μετέβη; λέγε, Φαίδων, σ' ;

ΦΑΙΔΩΝ ὡσεὶ ἐρευνῶν ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ
Προχθὲς... προχθὲς νομίζω τὸν ἐζήτησα καὶ δὲν τὸν εὗρον οὔτε ἐν τῇ ἀγορᾷ, οὔτ' ἐν τοῖς βαλανείοις, ὅπου ἤρχετο ἀεὶ τῆς ἡμέρας καὶ ἐνίοτε καὶ τρίς.
ΒΑΚΧΙΣ
Τί νὰ εἰκάσω ἐκ τῆς ἀπουσίας του;
ΦΑΙΔΩΝ
Μήπως ἀπῆλθε πρὸς στιγμὴν τῶν Ἀθηνῶν ὑπόθεσιν διώκων ἀπροσδόκητον;
ΒΑΚΧΙΣ
Ἀλλ' ἂν ἀπῆλθε δὲν θὰ ἔγραφεν εὐθύς, ἵνα πραΰνῃ τὴν ἀνησυχίαν μου;
ΦΑΙΔΩΝ
Ὀρθόν, βεβαίως· θὰ σοὶ ἔγραφεν· ὀρθόν.
ΒΑΚΧΙΣ
Τρεῖς λέξεις μόνον· ἦτο τόσον εὔκολον.
ΦΑΙΔΩΝ
Μήπως κρατεῖται παρὰ φίλοις ἀσθενὴς κατόπιν πότου, ὡς συνέβη ἄλλοτε; δὲν ἐνθυμεῖσαι; πότε ἦτο; πρὸ μηνός.
ΒΑΚΧΙΣ
Καὶ ἀνανήφων δὲν θὰ μοὶ ἐμήνυε νὰ σπεύσω πρώτη πρὸς αὐτὸν αὐτοστιγμεί;
ΦΑΙΔΩΝ
Ἀναμφιλέκτως· τότε σοὶ ἐμήνυσε καὶ σὺ μετέβης ἐπ' ἀστράβης αὐθωρεί.
ΒΑΚΧΙΣ
Ὦ, πῶς νὰ ἐξηγήσω τὴν ἀφάνειαν, ἰδίως ὅμως πᾶσαν ἐξ αὐτοῦ σιγήν!
ΦΑΙΔΩΝ
Α', μὴ ἀσχάλλῃς καὶ τοσοῦτον μάλιστα, θὰ τὸν ἀνεύρῃς· δὲν ἐχάθη· τί θρηνεῖς; Ἐδῶ θὰ εἶνε, ἀγαπῶν σε πάντοτε... διότι ἠστειεύθην, ὅπως ἐννοεῖς, ὅτε σοὶ εἶπον ὅτι εἶνε ἄστατος· ἐκ τοὐναντίου εἶνε λίαν σταθερός.
Ἰδίᾳ
Νὰ τὴν παρηγορήσω τὴν ταλαίπωρον, διότι πάσχει τόσον... καὶ μὲ συγκινεῖ.
ΒΑΚΧΙΣ
Θεοὶ τῆς Σάμου, εὐσπλαγχνίαν λάβετε καὶ ἀπαλλάξατέ με σκέψεως φρικτῆς, ἥτις ἀπαύστως ἀνιᾷ τὴν φρένα μου.
ΦΑΙΔΩΝ
Τίς εἶν' ἡ σκέψις αὕτη; ἴδωμεν αὐτήν· καὶ θὰ σοὶ εἴπω ἀσφαλῶς τὴν γνώμην μου.
ΒΑΚΧΙΣ
Τὸν Τίμαρχόν μου βλέπω πρὸ ἐμοῦ νεκρὸν ὅπου ἂν στρέψω, ὅπου φέρω τῶμμα μου, ἐντὸς χαράδρας, ἣν δὲν εἶδε φῶς ποτέ.
ΦΑΙΔΩΝ μειδιῶν
Εἶνε εἰς ἄκρον τραγικὴ ἡ σκέψις σου, καὶ νὰ τὴν ἀποβάλῃς ἄνευ τῶν θεῶν.
ΒΑΚΧΙΣ
Ἐκεῖ ἐκτάδην κεῖται, ἄπνους, ἄμορφος, ὑπὸ φονέων διὰ δόλου κρημνισθείς, καὶ τῶν γυπῶν τὰ σιμήνη ἐπορεύοντο τὰς σάρκας του συσπῶσι μετ' ἐπικρωγμῶν.
ΦΑΙΔΩΝ γελῶν
Ἀ, τί ἰδέα! εἶσαι ἄφρων, φίλη μου, πῶς σκέπτεσαι τοιαῦτα; εἶνε δυνατόν;
ΒΑΚΧΙΣ
Τὴν ὀπτασίαν ταύτην ἐκδιώξατε, θεοὶ τῆς Σάμου, τῆς πατρίδος μου θεοί, διότι θ' ἀποθάνω ἐκ τῆς θλίψεως.
Ἀνέρχεται
ΦΑΙΔΩΝ
Ποῦ βαίνεις τώρα;
ΒΑΚΧΙΣ ἱσταμένη
Εἰς ἀνεύρεσιν αὐτοῦ.
ΦΑΙΔΩΝ
Καλὴν ἐπιτυχίαν!
ΒΑΚΧΙΣ στενάζουσα
Ὤμοι, δύστηνος!
Ἐξέρχεται

—

ΣΚΗΝΗ Ε'

Φαιδων μόνος, μορφάζων ὡς ἀτλθεν ἡ Βακχίς
Δὲν μοὶ ἀρέσκει τοῦτο... εἶνε σκοτεινόν, καὶ ὄζει ἀπιστίας ἡ ἀφάνεια....
Πέντε ἡμέρας τῆς Βακχίδος του μακρὰν... αὐτὸ δὲν εἶνε φυσικόν... μοὶ φαίνεται.
Ἀλλὰ τοιοῦτος ἦτο πάντοτε αὐτός θὰ μεταλλάξῃ τώρα; εἶν' ἀδύνατον.
Ἓν βλέμμα νέας τὴν καρδίαν του πορθεῖ, κ' εὐθὺς εἰς τέφραν αὕτη μεταβάλλεται ἐὰν ἡ νέα μειδιάσῃ φιλικῶς.
Μειδῶν
Ἡ σύζυγός μου, ἡ ἀγρία Μέγιλλα, ἥτις τὸν ἔχει τέταρτον ἀνεψιόν, μοὶ διηγεῖτο περὶ τούτου ἄπειρα προχθὲς ἀκόμη... πότε ἦτο; ναί, προχθές.
Καταερχόμενος ἀφοῦ ἔρριψε βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τῆς πόλεως
Ἐν τούτοις ὁ Καρφίνας καὶ ἡ κλίμαξ του δὲν ἔρχονται ἀκόμη.
Ἐξαπλούμενος πρὸ τοῦ ἡρώου
Ἀ, τὸν ἀτυχῆ! τί φόβον ἔχει!...
Χασμώμενος
Ἀ, ἄ! ἄ! Καρφίνα μου, πολὺ βραδύνεις καὶ νυστάζω... ἄ! ἄ! ἄ!
Ἐξαπλούμενος ἀνετώτερον
Τρεῖς νύκτας τώρα μένω ἄγρυπνος σχεδόν· οἱ κώνωπες, οἱ ψύλλοι καὶ ἡ Μέγιλλα τὸν ὕπνον μου ἐξ ἴσου διανέμονται, καὶ πρέπει νὰ ἐξέλθω εἰς τὴν ἀγορὰν διὰ νὰ κλείσω πρὸς στιγμὴν τὰ βλέφαρα. Καρφίνα, καλὴν νύκτα!..
Χασμώμενος
Ἀ, ἄ, ἄ, ἄ, ἄ!

—

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

Φαιδων καὶ εἶτα Τιμαρχος

ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἐρχομενος ἀκροποδητὶ καὶ παρατηρῶν μή τις τὸν βλέπῃ. Βεβαιωθεὶς ὅτι εἶνε μόνος περιεργάζεται τοὺς κίονας καὶ τοὺς τοίχους, ἐφ' ὧν ἦσαν αἱ γραφαί.
Τὰς ἔσθεσε καὶ πάλιν... δὲν μὲ στέργει... φεῦ! καὶ πρὸ ὀλίγου ὅτε τὴν συνήντησα οὐδ' ἔστρεψε νὰ ρίψῃ βλέμμα πρὸς ἐμέ.
Στένων
Ὦ, τί νὰ κάμω πλέον;
Βλέπων τὸν Φαίδωνα περίφοβος
Τίς κοιμᾶτ' ἐκεῖ;
Πλησιάζων
Ὁ Φαίδων;
Ὀπισθοχωρῶν
Ἂν μὲ ἴδῃ;
Μετὰ τινα σκέψιν σταθερῶς
Ἀδιάφορον... καὶ ἂς τὸ μάθῃ ἐπὶ τέλους κ' ἡ Βακχίς.
Ὑψῶν τοὺς ὤμους
Εἶνε μωρία τοῦ λοιποῦ νὰ κρύπτωμαι ἀφοῦ τοσοῦτον πάσχω...
Χαράσσει δ' ἄνθρακος ἐπιγραφὰς ἐπὶ τῶν τοίχων καὶ τῶν κιόνων
Φαιδων ἀγωνιῶν ἐξαπίνης
Ὄχι... πρὸς θεοῦ, κυρία σύζυγός μου... ἄφες, ἄφες με... πήγαινε τώρα... φύγε, λέγω... μ' ἐνοχλεῖς...
Σκορδινώμενος
Φεῦ, κ' ἐν ὀνείρῳ μὲ διώκεις, Μέγιλλα...
Βλέπων τὸν Τίμαρχον ἐκ τῶν ὄπισθεν
Τίς εἶν' ἐκεῖνος; καὶ τί γράφει ἐν σπουδῇ;
Ἀναγινώσκων
Πλαγγὼν ὡραία, χαῖρε!
Ἐγειρόμενος
Ἀ, τὸν φίλτατον, τίς εἶνε ἄρα;
Πλησιάζων τὸν Τίμαρχον ἀκροποδητί
Πῶς; σύ, Τίμαρχε;
ΤΙΜΑΡΧΟΣ στραφείς
Ὦ!
ΦΑΙΔΩΝ ἐκπληκτος
Σύ;
ΤΙΜΑΡΧΟΣ μετὰ μικρὸν δισταγμόν
Ἐγώ... ναί, Φαίδων.
ΦΑΙΔΩΝ ἐνῶν τὰς χεῖρας
Ὦ τοῦ θάμβους, Τίμαρχε, σὺ γράφεις ταῦτα; σὺ λοιπὸν τὴν ἀγαπᾷς;
ΤΙΜΑΡΧΟΣ περίλυπος
Ναί, φίλε Φαίδων, ἀλλὰ εἶμαι ἄμοιρος.
ΦΑΙΔΩΝ
Καὶ ἡ Βακχὶς τὴν πόλιν περιτρέχουσα ζητεῖ νὰ σ' εὕρῃ... καὶ στενάζει καὶ θρηνεῖ.
ΤΙΜΑΡΧΟΣ δυσθύμως
Ὦ, ἄφες τὴν Βακχίδα καὶ τοὺς θρήνους της, τί πρός με αὕτη πλέον;... δὲν τὴν ἀγαπῶ.
ΦΑΙΔΩΝ γελῶν
Ἀ, τί ἀστεῖον!... σὺ νὰ γράφῃς εὐέλπις κ' ἐγὼ νὰ ἀπαλείφω...
ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἐκπληκτος
Σύ; τί λέγεις; πῶς;
ΦΑΙΔΩΝ σείων τὴν κεφαλὴν
Καὶ περιμένω μάλιστα καὶ κλίμακα, διότι πῶς νὰ φθάσω τὴν γραφὴν αὐτήν;
ΤΙΜΑΡΧΟΣ
Πλὴν τί συμφέρον ἔχεις;
ΦΑΙΔΩΝ
Τίς; ἐγώ; οὐδέν.
ΤΙΜΑΡΧΟΣ
Λοιπόν; πῶς τότε;...
ΦΑΙΔΩΝ γελῶν
Ὁ Καρφίνας, φίλτατε.
ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἐμβρόντητος
Ἀ!
ΦΑΙΔΩΝ
Ὁ Καρφίνας, ἐννοεῖται· καὶ ἐγὼ τὸν βοηθῶ τυχαίως.
ΤΙΜΑΡΧΟΣ
Ἐξηγήθητι.
ΦΑΙΔΩΝ
Ἐὰν ὁ τι γράφεις ἀπαλείφει παρευθὺς μὴ τύχῃ αἴφνης κ' ἐξ ἀπλῆς συμπτώσεως τὸ ὄνομά της ἀναγνώσῃ ἡ Πλαγγών.
ΤΙΜΑΡΧΟΣ
Καὶ ἡ Πλαγγὼν δὲν εἶδε τοῦτο πώποτε;
ΦΑΙΔΩΝ
Ὡς λέγει οὗτος, πώποτε...
ΤΙΜΑΡΧΟΣ περιχαρής
Ἀ, τί χαρά!
Ὦ, εὐτυχία!... σὺ μὲ σώζεις, φίλε μου!
Περιτρέχων τὴν σκηνὴν
Κ' ἐγὼ κατεθλιβόμην, ἔκλαιον πικρῶς, νομίζων ὅτι αὕτη τὸ ἐξήλειφε μὴ θέλουσα νὰ μάθῃ τίς τὴν ἀγαπᾷ.
Ἀνερχόμενος
Ὦ, ἀλλὰ τώρα δὲν θ' ἀφήσω κίονα, ἐφ' οὗ νὰ μὴ χαράξω γράμμασι χρυσοῖς τὸ ὄνομά της!
ΦΑΙΔΩΝ
Κ' ἡ Βακχὶς ἡ τάλαινα;...
Τί ἄστατος ποῦ εἶσαι!
ΤΙΜΑΡΧΟΣ γράφων
Ἄφες με καὶ σύ.
ΦΑΙΔΩΝ
Ἀλλὰ καὶ βλᾷς συγχρόνως, καὶ ἠλίθιος! Συγκρίνεται ἡ μία πρὸς τὴν ἄλλην;
ΤΙΜΑΡΧΟΣ γελῶν καὶ γράφων πάντοτε
Χάχ!
ΦΑΙΔΩΝ
Τὸ κάλλος τῆς Βακχίδος εἶν' ἐξαίσιον...
ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἐνθους
Ἀλλ' ἔχει χάριν ἡ καλλίμορφος Πλαγγών. Ἴδε τί γράφω.
ΦΑΙΔΩΝ ἀναγινώσκων
Χαῖρε, σύ, χαρίεσσα, Πλαγγὼν ὡραία, τῆς καρδίας μου θεά!

—

(Ἕπεται συνέχεια)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

ΒΑΚΧΙΣ

ΜΙΜΟΣ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Τιμαρχος, ἱππεὺς ἐξ Ἀλωπεκῆς, τριακονταετής
Καρφινας, Ἀταρνεὺς οἰνέμπορος, ὑπερξηκοντούτης
Φαιδων, ζευγίτης, τεσσαρακονταετής
Βακχις, Σαμία ἑταίρα, εἰκοσαέτις
Πλαγγων, ἑταίρα ἐκ Μιλήτου, ὑπερτριακονταέτις
Ἑταῖραι, Ἀστοί, Δοῦλαι, Ἀταρνεῖς, **Θεράποντες.**

Ἡ σκηνὴ ὑπόκειται ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 315 π. Χ.

(Συνέχε α. Ἴδε ἀρ. 78)

ΣΚΗΝΗ Ζ'

Οἱ ΑΝΩΤΕΡΩ, Καρφινας

ΚΑΡΦΙΝΑΣ φέρων κλίμακα καὶ μένων ἐντὸς πρὸ τοῦ ἀκούσματος, ἐ ᾧ συγχρόνως ἡ κλίμαξ πίπτει τῶν χειρῶν αὐτοῦ.

Θεοί! ....

ΦΑΙΔΩΝ στρεφόμενος

Ἀ, ὁ Καρφίνας!

ΚΑΡΦΙΝΑΣ ὁρμῶν κατὰ τοῦ Τιμάρχου

Σύ, τρισάθλιε;
σὺ λοιπὸν εἶσαι ὁ κρυφαῖος ἐραστής;

ΦΑΙΔΩΝ γελῶν ἰδίᾳ

Ὦ! ἀλλὰ τοῦτο εἶνε ἀριστούργημα! ...

ΚΑΡΦΙΝΑΣ ἀπὸ τῆς χλαμύδος σείων τὸν Τίμαρχον

Πρὸς σὲ τὰ λέγω, δὲν ἀκούεις, ἄνθρωπε;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἐπακολουθῶν νὰ γράφῃ

Τί λέγει, Φαίδων, ὁ τυφεδανὸς αὐτός;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ ἐν ὀργῇ

Τί λέγω, λέγει; Πότε ταῦτα ἔγραψας;
καὶ πῶς θὰ τ' ἀπαλείψω; πότε; πότε; αἴ;

Τῷ Φαίδωνι ἀπελπιστικῶς

Τίς εἶνε οὗτος, Φαίδων; πόθεν ἔρχεται;

ΦΑΙΔΩΝ

Ὁ Τίμαρχος Μειδίου Ἀλωπεκιεύς.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Καὶ τίνα σχέσιν ἔχει ὁ ἀνοήσυντος
πρὸς τὴν Πλαγγόνα, ἐστὶ; [illegible]

ΦΑΙΔΩΝ ὑψῶν τοὺς ὤμους

Αὐτὸν ἐρώτα.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Εἶνε θὴς ἢ πλούσιος;

ΦΑΙΔΩΝ

Ἱππεὺς ἐκ τῶν ἀρίστων.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ τῷ Τιμάρχῳ ἐκετευτικῶς

Κύριε ἱππεῦ,
μὴ γράφῃς πλέον, καὶ μικρὸν ἐπάκουσον.

ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἐξακολουθῶν νὰ γράφῃ

Τί θέλεις, γέρον;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Ἄκουσον παρακαλῶ.

Κατερχόμενος τὴν σκηνὴν ἔνθεν μὲν ἔχων τὸν Τίμαρχον, ἔνθεν δὲ τὸν Φαίδωνα.

Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἰδιώτης ἄνθρωπος,
ὅπως νομίζεις ἴσως, ἀλλὰ σφαλερῶς·
εἶμ' ὁ Καρφίνας, πλούσιος οἰνέμπορος,
τὸ γένος Ἕλλην καὶ τὴν χώραν Ἀταρνεύς.
Ὁ Φαίδων μὲ γνωρίζει· λέγω ψεύσματα;

ΦΑΙΔΩΝ

Βεβαίως ὄχι.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Πρό τινος ἐλθὼν ἐδῶ
ἐκ τῆς πατρίδος, ἣν καὶ ἐγκατέλιπον,
τὴν πόλιν ταύτην τῆς Παλλάδος τὴν σεπτὴν
ἐξελεξάμην ὡς ἐνοικητήριον,
καὶ ἵνα δείξω κατὰ πόσον τέρπομαι
τοιαύτην πόλιν θαυμασίαν κατοικῶν,
πολλὰ ὑπὲρ τοῦ δήμου ἐξετέλεσα
καὶ ἀπηλλάγην καὶ προστάτου καὶ δασμοῦ.
Δὲν εἶνε τοῦτο, Φαίδων, ἀληθές;

ΦΑΙΔΩΝ

Ναί, μάλιστα.

ΤΙΜΑΡΧΟΣ μειδιῶν

Πλὴν τί μ' ἐνδιαφέρει; ....

ΚΑΡΦΙΝΑΣ ἀπομάσσων τὸν ἱδρῶτά του

Ἀ παρακαλῶ...
θὰ μὲ ἀκούσῃς ...

ΤΙΜΑΡΧΟΣ γελῶν

Εἶνε κωμικώτατος!

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Οὕτως ἐχόντων τούτων τῶν κατὰ ἐμέ,
ἠράσθην τῆς Πλαγγόνος....

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Αἴ, καὶ ἔπειτα;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Καὶ τίνι λέγεις ἔρωτ; φρενομανεῖ.
Δὲν ἔχει οὕτω, Φαίδων;

ΦΑΙΔΩΝ

[illegible]

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Ἔργεσαι ἤδη, Ἀλωπηκειεῦ ἱππεῦ,
καὶ θέλεις νὰ μ' ἁρπάσῃς τὴν Πλαγγόνα μου.
Ποῦ τὸ ὀρθὸν καὶ πρέπον; ποῦ τὸ δίκαιον,
κ' ἐν τίνι λόγῳ παρεισδύνεις εἰς ἐμέ;
Δὲν ἔχεις ἐρωμένην;.... Ἴδε κ' ἔκλεξον
ἐκ τῶν ἀπείρων ἑταιρῶν τοῦ Κολλυτοῦ,
ὅσαι ζητοῦσιν ἐραστὴν νυχθήμερον,
ἀλλὰ μὴ ζήτει διὰ θωπικῶν γραφῶν
νὰ ἀποδουκολήσῃς τὴν Πλαγγόνα μου!
Ὀρθὰ δὲν λέγω, Φαίδων;

ΦΑΙΔΩΝ γελῶν

Ἀ, μὲ ἐρωτᾷς ..

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Τί; πῶς;

ΦΑΙΔΩΝ ὑψῶν τοὺς ὤμους ἐν ἀπορίᾳ

Τί θέλεις νὰ σοὶ εἴπω;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Φίλτατε! ...

ΦΑΙΔΩΝ

Αὐτὰ ὁ ἔρως ἔχει ...

ΚΑΡΦΙΝΑΣ ἀπελπίς

Ὦ, καὶ σύ, καὶ σύ;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ συνοφρυούμενος

Ἄκουσον, γέρον, καὶ ἀκούσας ἄπελθε
πρὶν ἢ μὲ ἴδῃς μανιώδη ἐξ ὀργῆς.
Περὶ Πλαγγόνος τοῦ λοιποῦ μὴ φρόντιζε·
τὴν εἶδον, μοὶ ἀρέσκει καὶ τὴν ἀγαπῶ.
Ἂν μέχρις ὥρας ἦτο ἐρωμένη σου,
ἐμὴ θὰ γείνῃ τώρα. Βάλλ' ἐς κόρον σύ.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ ἀπελπίς

Ἀλλ' εἶνε ἀδικία τοῦτο, κύριε,
δὲν εἶνε πρᾶξις ἔντιμος καὶ θεμιτή.
Ἐγὼ κατηναλώθην ταύτης ἕνεκα
καὶ νὰ τὴν ἀπολέσω; εἶνε φοβερόν.
Ἐγὼ τὴν εὗρον κάτισχνον, ρακόδυτον,
ἐν ἀπογνώσει τρέχουσαν εἰς τὰς ὁδοὺς
καὶ τὴν ἐνεκολπώθην μετὰ ζέσεως
τὰς κλεῖς τοῦ οἴκου δοὺς ἀμέσως εἰς αὐτήν.
Τῇ ἔδωκα θολίας, ἀμοργίδια,
περόνας, κτένας, πέδιλα χρυσοῦρῃ,
τῇ ἔδωκα νὰ φάγῃ καὶ ἐπάχυνε
καὶ τὴν εὑρίσκεις κομψοτάτην τώρα σύ.
Ἀλλ' ἂν τὴν ἀπολέσω ἐξαπόλλυμαι,
διότι σὺν τοῖς ὅλοις καὶ τὴν ἀγαπῶ.

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Δὲν ἐξετάζω τί καὶ πόσα ἔκαμες.

[illegible]

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Ὦ, μὴ μὲ ἀπελπίζῃς, κ' εἶνε ἄδικον·
μὰ τοὺς θεοὺς σοὶ λέγω, εἶνε ἀπρεπές.
Ἀκόμη πρὸ ὀλίγου τῇ ἐδώρησα
ἐν ζεῦγος ἐνωτίων... τώρα, πρὸ μικροῦ·
καὶ ἔχεις, κύριέ μου, τὴν σκληρότητα
νὰ μὲ στερήσῃς καὶ αὐτῶν τῶν ἀγαθῶν;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ ῥίπτων εἰς αὐτὸν τὸ βαλάντιόν του

Αὐτῶν ... οὐδόλως· πόσα ἐδαπάνησας;
τρεῖς, πέντε, δέκα; λάβε εἴκοσι δραχμάς,
καὶ μὴ ποτ' ἐπανέλθῃς ἐπὶ θέματος,
ὅπερ ἐλύθη δι' ἐμὲ ὁριστικῶς.

Ἐξέρχεται ἀριστερᾷ

ΣΚΗΝΗ Η'

Καρφινας, Φαιδων

ΚΑΡΦΙΝΑΣ βάλλων κραυγὰς καὶ τὴν σκηνὴν διατρέχων ἐν ἀπογνώσει

Ἀ, ἄ!... κλοπή, λῃστεία!... μὲ κατέστρεψε!...
τί εἶνε τοῦτο; μόνον εἴκοσι δραχμαί; ...
Ἀλλ' ἕως τώρα δι' αὐτὴν ἐξώδευσα
ὀκτακοσίας, ἴσως καὶ χιλίας μνᾶς! ...

ΦΑΙΔΩΝ μειδιῶν

Καρφίνα, σὲ λυποῦμαι, φίλε δύστηνε,
ἀλλ' ἂν μ' ἀκούσῃς, πρέπει νὰ παραιτηθῇς.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Ἐγώ; τί λέγεις; Ἀταρνεὺς οἰνέμπορος;
ἀφοῦ ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ τὴν ἀγαπῶ:
Θὰ τὸν καταμηνύσω εἰς τοὺς Ἕνδεκα,
τὸ αἷμά του θὰ πίω μέχρι σταγετοῦ.
Ποῦ εἶνε; ποῦ; ποῦ εἶνε τὸ κριτήριον
νὰ σπεύσω ... πῶς νὰ σπεύσω; ἄ, λιποθυμῶ...

ΦΑΙΔΩΝ δεχόμενος αὐτὸν ἐν τῇ ἀγκάλῃ του

Τί ἔχεις;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ μόλις δυνάμενος νὰ ἀναπνεύσῃ

Φαίδων, ἀποθνήσκω...

ΦΑΙΔΩΝ

Σύνελθε! ...

ΚΑΡΦΙΝΑΣ ἀσταθῶν

Ἀ, τὸν κακοῦργον! ...

ΦΑΙΔΩΝ

Ὦ!

ΚΑΡΦΙΝΑΣ λιποθυμῶν

Ἄερα! φῦ, φῦ, φῦ!...

ΦΑΙΔΩΝ γελῶν

Κακὸν φορτίον γέρων ἐρωτόληπτος!

Ἕπεται συνέχεια.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

ΒΑΚΧΙΣ

ΜΙΜΟΣ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Τιμαρχος, ἱππεὺς ἐξ Ἀλωπεκῆς, τριακονταετής
Καρφινας, Ἀταρνεὺς οἰνέμπορος, ὑπερεξηκοντούτης
Φαιδων, ζευγίτης, τεσσαρακονταετής
Βακχις, Σαμία ἑταίρα, εἰκοσαέτις
Παλγων, ἑταίρα ἐκ Μιλήτου, ὑπερτριακονταέτις
Ἑταῖραι, Ἀστοί, Δοῦλαι, Ἀταρνεῖς, Θεράποντες.

Ἡ σκηνὴ ὑπόκειται ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 315 π. Χ.

(Συνέχεια. Ἴδε ἀρ. 82)

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἡ αὐτὴ τῆς σκηνῆς διασκευὴ ὡς ἐν τῇ Α' πράξει.

ΣΚΗΝΗ Α'

Βακχις εἰσερχομένη ἀριστερόθεν βραδυποροῦσα καὶ πρὸς τὸ μνημεῖον διευθυνομένη

Εἰς μάτην τρέχω !. . . οὐδαμοῦ εὑρίσκεται·
οὐδεὶς τὸν εἶδε καὶ ἀδίκως κοπιῶ.
Ἡ δύναμίς μου ἐξηντλήθη ἐντελῶς·
ποῦ νὰ βαδίσω πλέον ; . . . μόλις σύρομαι.

Πίπτουσα ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ μνημείου

Πέντε ἡμέρας τοῦ Τιμάρχου μου μακράν,
μακρὰν τοῦ ὅλβου, ὃν μοὶ παρεσκεύαζε
τοῦ βλέμματός του ἡ θαλπτήριος ἀκτίς !
Πέντε ἡμέρας ὀρφανὴ φιλήματος,
ἐξ οὗ διήντλει τὴν ζωήν της ἡ ψυχή,
τὸ μέλλον εὐφροσύνως διαβλέπουσα
πλῆρες ἀγάπης καὶ ἀτέρμονος χαρᾶς !
Ὡς τόσα ἔτη ἐπ' ἐμοῦ βαρύνετε,
ἡμέραι ἀποφράδες, ἀρατὴ πεντάς,
ἀρχὴ τοῦ χάους, ὅπερ ἐπεκράτησεν
ἐπὶ αἰῶνας ὅλους ἐν τῷ μηδενί.

Κλαίουσα

Ὦ Τίμαρχέ μου, ποῦ νὰ σ' εὕρω, τάλαινα ;
ἐὰν κατῆλθες εἰς τοῦ Ἅιδου τοὺς μυχοὺς
τὴν γῆν νὰ σκάψω διὰ τῶν ὀνύχων μου
καὶ ἢ νὰ σ' ἀναγάγω πάλιν εἰς τὸ φῶς
ἢ ἐν τῷ σκότει τοῦ λοιποῦ νὰ μείνωμεν.
Ὦ, δὲν ἀντέχω πλέον· ἤλπισα πολὺ
καὶ τὴν ἀπελπισίαν μόνον ἤνυσα !

Μένει ἐν θλιβερᾷ στάσει.

ΣΚΗΝΗ Β'

Βακχις, Καρφινας

Καρφινας εἰσερχόμενος ἐν ταραχῇ, τρέχων ὡς μαινόμενος καὶ γειρονομῶν

Δὲν εἶνε τόπος οὗτος . . . ὄχι . . . ὄχι . . . ἀ !. . .
θὰ τὸ ἀνακηρύττω μυριόγλωσσος
ἐνόσῳ ἔχω ἐν τῷ λάρυγγι φωνὴν
καὶ ζῶ, καὶ ἀναπνέω, καὶ αἰσθάνομαι.
Δὲν εἶνε τόπος... εἶνε φωλεὰ λῃστῶν
καὶ τῶν ἀπατεώνων ἐνδιαίτημα ! ....
Τοὺς τρισαθλίους! τοὺς κακούργους, τοὺς αἰσχρούς!
τοὺς, τοὺς...πῶς νὰ τοὺς εἴπω;...τοὺς, τοὺς Ἕνδεκα!
Ἐγὼ νὰ πάσχω καὶ αὐτοὶ οἱ ἀναιδεῖς
ἐν ἀπαθείᾳ νὰ μὲ μυκτηρίζωσιν ;

Βλέπων τὴν Βακχίδα

Τίς εἶνε αὕτη ; καὶ τί κάμνει ; πῶς ; θρηνεῖ ;
θὰ εἶνε θῦμα καὶ αὐτὴ τῶν Ἕνδεκα !

Παρατηρῶν αὐτὴν μετὰ προσοχῆς

Ἀλλ' ἂν δὲν ἀπατῶμαι εἶνε ἡ Βακχίς,
δὲν διακρίνω καὶ καλῶς ὁ ἄμοιρος.

Πλησιάζων τὴν Βακχίδα

Τίς εἶσαι, γύναι ; αἴ... σὺ εἶναι ὄντως, σύ·
τὰ ὄμματά σου εἶνε καταπόρφυρα·
τί ἔχεις σὺ καὶ κλαίεις ; σὲ ἠδίκησαν ;
οἱ Ἕνδεκα βεβαίως... ὦ αὐτοί... αὐτοὶ
κατέστρεψαν τὸν τόπον... τὸν ἠφάνισαν !
Ἄκουσον, γύναι, τί συμβαίνει εἰς ἐμὲ
καὶ ἂν δὲν φρίξῃς ἐξ ἀγανακτήσεως
Καρφίνας νὰ μὴν εἶμαι, οὔτε Ἀταρνεύς.
Ἐγώ, ἀναμφιβόλως θὰ τὸ ἤκουσας,
εἰς τὰς Ἀθήνας ἦλθον πρὸ τριῶν μηνῶν
καὶ τὴν Πλαγγόνα ἔχω ἐρωμένην μου·
ἀλλὰ δὲν εἶμαι πλέον κύριος αὐτῆς,
διότι ἄνθρωπός τις αὐθαδέστατος,
ὁ δήμαρχος Μυδίου τὴν ὀφθαλμιᾷ....

ΒΑΚΧΙΣ τεταραγμένη

Τίς εἶπας, γέρον ;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Εἶπον...

ΒΑΚΧΙΣ

Τίς ;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Ὁ δήμαρχος Μυδίου....

ΒΑΚΧΙΣ

Πῶς, Μυδίου ; δήμαρχος ;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Ναί, ναί...

ΒΑΚΧΙΣ ἰδίᾳ μεταβαίνουσα δεξιᾷ

Τὶ διὰ τούτων ἐννοεῖ ὁ ἄνθρωπος ;
μὴ ἐσφαλμένως ἄλλ' ἀντ' ἄλλων ἐκφωνῇ ;
Ὁποία ὑποψία.... ὤ, ἀδύνατον....
περὶ δημάρχου ἀδιστάκτως μοὶ λαλεῖ.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Σ' ἐκπλήττει, γύναι, τοῦτο, ὅτι δήμαρχος
τοιαύτην πρᾶξιν ἀσυστόλως ἐνεργεῖ
ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ ὁ ἀναίσχυντος !

ΒΑΚΧΙΣ ἰδίᾳ γηθοσύνως

Ἤμην βεβαία... λέγει δήμαρχος... δή. δή...
δὲν εἶν' ἐκεῖνος... πῶς μὲ κατεφόβισεν ! . . .

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Καὶ τὶ θὰ εἴπῃς ὅταν μάθῃς πλὴν αὐτοῦ,
ὅτι δὲν εὗρον ἕνα ἐκ τῶν Ἕνδεκα
νὰ μὲ ἀκούσῃ, ὅπως ἔδει, εὐμενῶς ;
Οὐδεὶς τῶν φαύλων τούτων μ' ἐδικαίωσεν·
ἐγὼ ἐθρήνουν καὶ αὐτοὶ ἐν καγχασμοῖς
μοὶ ἀνταπήντων ἄρρητα ἀθέμιτα.
—«Τὶ κάμνει ;» μ' εἶπον.—«Γράφει» λέγω,—
[«Γράφει ;»—«Ναί.»
—«Ἀπάλειφε, Καρφίνα !» μ' ἀπεκρίνοντο.
Νὰ ἀπαλείψω ; πότε ; πῶς ; ἰδὲ καὶ σύ·
ἰδὲ καὶ ῥῆξον, ἴδε πόσα ἔγραψεν !
Πόθεν ν' ἀρχίσω ; μήπως εἶνε δύο τρεῖς ;
ἢ τέσσαρες ; ἢ πέντε ; εἶνε ἄπειροι...
ποῦ νὰ προφθάσω ; θέλω χεῖρας ἑκατόν,
καὶ χρόνον· θέλω χρόνον, χρόνον ἄμετρον·
διότι μόλις σβέσω ἔρχεται αὐτὸς
καὶ γράφει ἄλλας νέας, γράφει πάντοτε.
Πέντε ἡμέρας τώρα....

ΒΑΚΧΙΣ ἔντρομος

Πέντε εἶπας ;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Ναί.

ΒΑΚΧΙΣ ἰδίᾳ

Ἡ ὑποψία πάλιν... δὲν παρήκουσα·
πέντε μοὶ εἶπε... τόσας λείπει ἀκριβῶς.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Πέντε ἡμέρας γράφει ἄνευ παύσεως
κ' ἐγὼ κατόπιν τρέχων τοῦ Ἀλωπεκοῦ...

ΒΑΚΧΙΣ

Ἀλώ ;... τὶ λέγεις ; γέρον ;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Τοῦ...Ἀλώπεκος.

ΒΑΚΧΙΣ ἐμβρόντητος

Ἀλώπεκος ; πῶς τοῦτο ; τίνα ἐννοεῖς ;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Αὐτὸν τὸν φαῦλον· ἆ, πῶς ὀνομάζεται ;

ΒΑΚΧΙΣ ἰδίᾳ

Εἶνε τυχαία ἡ συνέμπτωσις αὐτή,
τοῦ πενθημέρου ὡς καὶ τοῦ ὀνόματος,
ἢ μὴ ὁ γέρων ἐκκαλύπτει ἀσαφῶς
ὅ τι φοβοῦμαι νὰ μαντεύσω, δύστηνος ;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Ἐν τῷ ὀνόματί του ὁ κακὸς αὐτὸς
ἀναμφηρίστως... ἔχει τι ἀλώπεκος,
ἀλλὰ τὶ ἔχει αἰωνίως λησμονῶ·
πλὴν τοῦτο εἶνε ὅλως ἀδιάφορον.
Τὸ οὐσιῶδες εἶνε ὅτι διαρκῶς
πρέπει νὰ τρέχω τοῦ κακουργου ὄπισθεν
καὶ ν' ἀπαλείφω πάσας τὰς γραφὰς αὐτοῦ·
Ἂν εἶνε τοῦτο εὔλογον καὶ δίκαιον
ἐὰν δὲν εἶνε ἀδικία ἐμφανής !

ΒΑΚΧΙΣ ἰδίᾳ

Θέλω νὰ μάθω, ἀλλὰ τρέμω σύμπασα.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Πόθεν ν'ἀρχίσω, Ζεῦ καὶ Ἄρη καὶ Ἑρμῆ,
καὶ ποῦ νὰ τελειώσω ; ποῦ ; ἀδύνατον !

ΒΑΚΧΙΣ

Δὲν ἐνθυμεῖσαι τῶνομά του ἀκριβῶς ;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Τοῦ φαύλου τούτου καὶ ἀχρείου κάνθωνος ;
ἀλλὰ σοὶ εἶπον...

ΒΑΚΧΙΣ

Ὄχι ὅμως καὶ σαφῶς.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Σοὶ εἶπον ὅτι ἔχει τι ἀλώπεκος·
τώρα τί ἔχει ; τὸν μυκτῆρα, τὴν οὐράν,
τὰ ὦτα ;... δὲν ἠξεύρω, ἴσως τίποτε·
ἀλλὰ τὴν πανουργίαν... ὤ, αὐτήν, αὐτὴν
τὴν ἔχει πᾶσαν ὁ ἐπικατάρατος !

ΒΑΚΧΙΣ

Ἂν ἐρευνήσῃς ἐν τῇ μνήμῃ σου καλῶς
δὲν θὰ τὸ εὕρῃς ;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Εἶνε κάπως δύσκολον.

ΒΑΚΧΙΣ ὑποβοηθοῦσα αὐτὸν

Ἀλώ . . . .

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Ἀλώπηξ, ἀλωπός, ἀλωπεκίς,
ἀλωπεκίας, ἴσως ἀλωπέκουρος....
ἀλωπεκώδης, ὄχι.... Ἀλωπηκιεύς !

ΒΑΚΧΙΣ

Ἐκεῖνος εἶνε....

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Ναί, ναί, ναί.

ΒΑΚΧΙΣ

Ὁ Τίμαρχος !

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Ναί, δήμαρχος Μυδίου, δήμαρχος.

ΒΚΧΙΣ

Θεοί !

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Ἀλλὰ ποῦ εἶνε τοῦτο ;

ΒΑΚΧΙΣ

Τί ;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Τὸ Μύδιον.

ΒΑΚΧΙΣ ἐνεὰ

Τὸ Μύδιον ; τὸ ποῖον ; ποῖον ;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ ἰδίᾳ

Εἶνε βλὰξ
ἡ φίλη αὕτη· εἶνε ἀβελτέρειος·
εἰς ὅ τι λέγω ἐπεγχαίνει ἐνεὰ
καὶ δὲν καταλαμβάνει ὅπως φαίνεται.

Μεγαλοφώνως

Τὸ Μύδιον, σοὶ λέγω· ἐν θὰ εἶν' αὐτό,
ὑπάρχει ἄλλο, μάλιστα ταυτώνυμον ;
πῶς, δύο δήμοι ; δύο Μύδια ; ποτέ !
Λοιπὸν ποῦ εἶνε τοῦτο, ποῦ εὑρίσκεται
νὰ μεταβῶ ἀμέσως εἰς αὐτὸ ἐγὼ
καὶ τοὺς δημότας συναγείρων ἅπαντας
ν' ἀποκαλύψω ἀριδήλως εἰς αὐτοὺς
τὴν κακοήθη πρᾶξιν τοῦ δημάρχου των ;
«Δημόται τοῦ Μυδίου» θ' ἀνακράξω, ναί·
«δημόται τοῦ Μυδίου, τὶ καθεύδετε ;
«Ὁ δήμαρχός σας εἰς Ἀθήνας ἀνελθὼν
«ἀκολασταίνει κατανοσφιζόμενος
«τὰς ἐρωμένας τῶν ἐντίμων πολιτῶν
«δι' ἀθεμίτων μέσων ὁ παμπόνηρος.
«Πρὸς τοῦτο ἄρα ἐξελέξατε αὐτόν,
«δημόται τοῦ Μυδίου ἐλευθέριοι ;
«Αὐτὸς ἁρπάζει ὅ τι εὕρῃ πρὸ αὐτοῦ,
«οὔτε τοὺς νόμους τῆς τιμῆς σεβόμενος
«οὔτε τοὺς ξένους, οἵτινες ἐκ πάσης γῆς
«συνέρρευσαν ἐνταῦθα ὅπως εὕρωσι
«τὴν ἡσυχίαν ἀπὸ τῶν καταδρομῶν.
«Ὁ δήμαρχός σας εἶνε ἀναιδέστατος,
«ἐγὼ τὸν εἶδον ἐν τῇ πράξει πρὸ μικροῦ·
«ἁρπάζει, ναί, ἁρπάζει, ἄνδρες Μύδιοι,
«ἢ Μυδιᾶται, πῶς καλεῖσθε... ἀγνοῶ...
«καὶ εἶνε λύκος, ἀλλὰ ὄχι δήμαρχος !»
Αὐτὰ θὰ εἴπω εἰς ἐπήκοον αὐτῶν,
νὰ τὸν ἐξουδενίσω τὸν... τὸν ἄνανδρον !

ΒΑΚΧΙΣ ἰδίᾳ

Τί νὰ πιστεύσω ἐκ τῶν λόγων τούτων ; τί ;
ἐνῷ ἐκθέτει πράγματ' ἀκατάληπτα
ἐν τούτοις λέγει καὶ πολλὰ περιτρανῆ.
Ὦ, πόσαι σκέψεις ράγδην ἐπισκήπτουσαι
κατακυκῶσι τὴν ἀλγοῦσάν μου ψυχήν !

Μεγαλοφώνως

Καὶ δὲν μοὶ λέγεις, γέρον, τὶς ὁ ἄνθρωπος ;
εἶνε ξανθός ; μελάγχρως ; εὔσαρκος ; ἰσχνός ;
ἔχει χαρίεν βλέμμα, σῶμα εὔμηκες ;
εἶνε ὡραῖος ;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ ἀναπηδῶν

Ποῦ ὡραῖος ;

ΒΑΚΧΙΣ φαιδρυνομένη

Ὄχι ;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ μετ' ἀποστροφῆς

Πῆ !

ΒΑΚΧΙΣ

Δὲν εἶνε ;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Εἶνε τέρας !

ΒΑΚΧΙΣ περιχαρὴς

Τέρας ;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Ἔκτρωμα !

ΒΑΚΧΙΣ ἰδίᾳ

Ἀλλ' αἱ συμπτώσεις πᾶσαι ;... εἶνε δυνατὸν ;
πρέπει νὰ μάθω .. πρέπει... ὤ, τὶ αἴνιγμα !

Ἐξέρχεται ἐρρωμένως δεξιᾷ

(Ἕπεται συνέχεια).

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

ΒΑΚΧΙΣ

ΜΙΜΟΣ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΤΙΜΑΡΧΟΣ, ἱππεὺς ἐξ Ἀλωπεκῆς, τριακονταετής
ΚΑΡΦΙΝΑΣ, Ἀταρνεὺς οἰνέμπορος, ὑπερεξηκοντούτης
ΦΑΙΔΩΝ, ζευγίτης, τεσσαρακονταετής
ΒΑΚΧΙΣ, Σαμία ἑταίρα, εἰκοσαέτις
ΠΛΑΓΓΩΝ, ἑταίρα ἐκ Μιλήτου, ὑπερτριακονταέτις
Ἑταῖραι, Ἀστοί, Δοῦλαι, Ἀταρνεῖς, Θεράποντες.

Ἡ σκηνὴ ὑπόκειται ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 315 π. Χ.

(Συνέχεια. Ἴδε ἀρ. 84)

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΚΑΡΦΙΝΑΣ καὶ εἶτα ΤΙΜΑΡΧΟΣ

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Ὡραῖος, λέγει; ἀλλ' αὐτός, καλὴ Βακχίς ...
Φέρων τὸ βλέμα κύκλῳ
Ποῦ εἶνε; ἠφανίσθη;... ποῦ ἐπέταξεν;
Κατερχόμενος
Τί ἔλεγον πρὶν φύγῃ;... ἔλεγον... ἄ, ναί...
ὡραῖος!... τὸ παιδίον!... τὸ παιδάριον!...
τὸ φαῦλον βρέφος, ὁ ἀπότιτθος τῆς χθές!
Στένων
Καὶ πάντα ταῦτα εἶνε μὲν ὀρθότατα·
πῶς ὅμως ν' ἀπαλείψω τὰς γραφὰς αὐτάς.
Ὡσεὶ ἐμπνεόμενος
Ὦ, τί ἰδέα! εὗρον, μὰ τὰ κάρδαμα!
τὸ σχέδιόν μου εἶνε... ἀλλὰ σιωπή!...

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Ἐνώπιόν μου πάλιν, γέρον ἄθλιε;
Παίνων κατ' αὐτοῦ
Θέλεις νὰ ἴδῃς τῆς ὀργῆς μου τὴν φορὰν
καὶ τῆς χειρός μου τὴν πολλὴν βαρύτητα;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ ὀπισθοχωρῶν ἐνόσῳ λαλεῖ

Μίαν στιγμήν, ὦ πέπον, πρόσμεινον μικρὸν
ἐντὸς ὀλίγου ἐπαναβλεπόμεθα.
Σοὶ ἑτοιμάζω μίαν ἔκπληξιν, ἄ, ἄ!...
καὶ εἰς τῶν δύο θὰ γελάσῃ μέγιστα...
τίς ὅμως δὲν γνωρίζω... πρόσμεινον μικρόν...

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΤΙΜΑΡΧΟΣ μόνος κατερχόμενος

Ἐὰν δὲν εἶνε ἄδικον, ὦ Ἄπολλον,
τοιοῦτος γέρων τοῦ Ἀχέροντος φυγὰς
νὰ ἔχῃ τὴν Πλαγγόνα ἐρωμένην του
κ' ἐγὼ νὰ πάσχω τοῦ Ταντάλου τὰ δεινά!
Πλαγγόν, ὦ θεῖον πλάσμα, πῶς μ' ἐβούλωσας
καὶ τρέχω τώρα ὡς δειλόδουχον πτηνὸν
τοὺς στενοὺς μου ἐκχίων δυσπαρήγορος
ἐν μέσῳ τόσης χαρμονῆς περὶ ἐμέ.
Οἱ ἄλλοι πάντες εὐκαίρως ἀγόντες
συντέμνουσι τὸν βίον ἐν ταῖς ἡδοναῖς,
κ' ἐγὼ νομίζω δεινῶς ἀτέρμονα
τὴν ἡμέραν, πᾶσαν ὥραν καὶ στιγμήν.
Ἀ, γύναι θεσπεσία, ἐὰν ἠξεύρες
τοῦ ἔρωτός μου τὴν ἀκάθεκτον ὁρμὴν
θὰ με ἠλέεις δι' ἑνὸς σου βλέμματος
καὶ δὲν θὰ ἦμην ὅπως εἶμαι δυστυχής.
Ἀλλ' αἰωνίως πρὸ ἐμοῦ διέρχεσαι
ἀδιαφόρως, παγερὰ ὡς ἡ χιών,
καὶ δὲν προσπίπτω κλαίων εἰς τοὺς πόδας σου
διὰ νὰ μάθῃς κατὰ πόσον σ' ἀγαπῶ.
Πτωχὴ καρδία, εἶσαι ἀδειλίατος
πρὸ τῶν δοράτων μυριοπληθοῦς ἐχθροῦ
καὶ τρέμεις ὡς τὸ φύλλον, τρέμεις πτήσσουσα
πρὸ τῶν βλεμμάτων ἐρωμένης γυναικός.
Ὦ, δὲν θὰ εὐτολμήσῃς τέλος σήμερον;
δὲν εἶδες ὅτι αὕτη δὲν γνωρίζει τί,
καὶ ὅτι ἄλλος τὰς γραφὰς ἀπήλειφεν;
Ναί, ναί, καρδία, θάρσει καὶ ὁμίλησον
διὰ νὰ ζήσῃς, ὦ καρδία μου πτωχή.
Οἴμοι! καὶ πάλιν δειλιῶ ταλαίπωρος!
δὲν θὰ τολμήσω... ἂν παρέλθῃ σιγηλή;
Κρεῖττον νὰ μείνω ἐν ὀνείροις εὐέλπις
ἢ ν' ἀπολέσω τὰς ἐλπίδας ἐς ἀεί.

Γράφει ἐπιγραφάς.

ΣΚΗΝΗ Ε'

ΤΙΜΑΡΧΟΣ, ΠΛΑΓΓΩΝ

ΠΛΑΓΓΩΝ

Βακχίς, ποῦ εἶσαι; ποῦ νὰ σ' εὕρω, κνώδαλον,
ποῦ κρύπτεσαι, θηρίον; σὲ ἀναζητῶ.
Δὲν τὴν εὑρίσκω ἂν καὶ διηρεύνησα
ἁπάσας τὰς παρόδους τοῦ Κεραμεικοῦ.
Θέλω νὰ ἴδῃ τὰ λαμπρὰ ἐνώτια
κ' ἐκ τῆς ζηλοτυπίας, ἣν θὰ αἰσθανθῇ,
ὡς ἐννοήσῃ τί ἀξίαν ἔχουσι,
νὰ κλαύσῃ. νὰ οἰμώξῃ, νὰ διαρραγῇ.
Ἀνερχομένη
Ποῦ νὰ τὴν εὕρω;
Βλέπουσα τὰς γραφὰς ἐν ἀπορίᾳ
Ἀ, τίς ταῦτα ἔγραψε;....
Τὸ ὄνομά μου;
Βλέπουσα μετὰ μικρὸν τὸν Τίμαρχον, ὅστις ἐξακολουθεῖ νὰ γράφῃ χωρὶς νὰ βλέπῃ αὐτήν
Τίς ὁ νέος οὗτος;
Πλησιάζουσα πρὸς αὐτὸν καὶ ἀφοῦ εἶδε τί ἔγραψε θέτουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ
Σύ;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ ὀπισθοχωρῶν μετὰ συστολῆς

Πλαγγόν....

ΠΛΑΓΓΩΝ μειδιῶσα

Σὺ εἶσαι, νεανία;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἐρυθριῶν

Σύγγνωθι...

ΠΛΑΓΓΩΝ ἐν ἀπορίᾳ

Τὸ πρόσωπόν σου δὲν μοὶ εἶνε ἄγνωστον...
πλὴν ποῦ σὲ εἶδον;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Πῦ μὲ εἶδες; πανταχοῦ·
ὅπου τὸ βῆμα φέρεις, ὅπου ἱστασαι,
διότι σὲ λατρεύω, γύναι προσφιλές.

ΠΛΑΓΓΩΝ προσπιθοῦσα νὰ ἐνθυμηθῇ

Ὄχι... σὲ εἶδον... πῶς καλεῖσαι;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Τίμαρχος.

ΠΛΑΓΓΩΝ σκεπτόμενα

Ὁ φίλος τῆς Βακχίδος;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Ναί.

ΠΛΑΓΓΩΝ

Δὲν μ' ἀπατᾷς;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Νὰ σ' ἀπατήσω;

ΠΛΑΓΓΩΝ

Εἶσαι σὺ ὁ Τίμαρχος;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Βεβαίως·

ΠΛΑΓΓΩΝ διαποροῦσα

Τί μοὶ λέγεις; εἶνε δυνατόν;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Πρὸς τίνα λόγον ἀποροῦσα ἱστασαι;

ΠΛΑΓΓΩΝ

Ναί, σ' ἐνθυμοῦμαι, ναί, σὲ εἶδον μετ' αὐτῆς...
Ἰδίᾳ περιχαρής
Τί; δὲν ὑπνώττω; ἔχω ὑποχείριον
τὸν ἐρωμένον τῆς ἀσπόνδου μου ἐχθρᾶς;
Ὦ, τί εὐδαιμονία· τί ἐκδίκησις!
Πλησιάζουσα τὸν Τίμαρχον
Καὶ λέγεις ὅτι μ' ἀγαπᾷς;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἐκθύμως

Ναί, ὦ Πλαγγόν.

ΠΛΑΓΓΩΝ ἀλλόφρων ἐκ χαρᾶς

Καὶ εἶσαι τῆς Βακχίδος; εἶσ' ὁ Τίμαρχος;
καὶ μ' ἀγαπᾷς;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Ναί, φίλη.

ΠΛΑΓΓΩΝ ἰδίᾳ ἐν ἀγαλλιάσει

Ἀ, Βακχίς, Βακχίς!

ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἱκέτης

Ἐλθὲ νὰ σθέσῃς δι' ἑνὸς φιλήματος
τὴν καιομένην φλόγα, ἥτις πυρπολεῖ
τὸ στῆθός μου ἐγκλείστον τὴν εἰκόνα σου!

ΠΛΑΓΓΩΝ ἰδίᾳ

Πῶς μὲ προσβλέπει... πόσον, πόσον μ' ἀγαπᾷ!

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Τόσας ἡμέρας τρέχω ἐρωτόληπτος
τὴν θλίψιν μου στενάζων ἐν ὀλοφυρμοῖς,
καὶ οὐδεμία μέχρις ὥρας θείαινα
ἐγένετό μοι ὡς ἐπόθουν εὐμενής.
Τρέχω ἀπαύστως, τρέχω ταλαπείριος
σκιὰν διώκων ἐν τῷ σκότει τῆς ζωῆς,
καὶ ὅταν κλείω κεκμηκὼς τὰ βλέφαρα
πρὶν ἢ ὁ ὕπνος καταπίπτων ἐπ' ἐμοῦ
διαναπαύσῃ τὰ ναρκώδη μέλη μου,
ὁ ἐφιάλτης κατασκήπτει νηλεῶς
καὶ οὐδαμοῦ εὑρίσκω τὴν ἀνάπαυλαν!
Ὦ, δός μοι ταύτην, σύ, γλυκεῖα μου Πλαγγόν,
διὰ τοῦ ἔρωτός σου θεραπεύουσα
τὴν ἐν τῷ στήθει διαχαίνουσαν πληγήν.
Τὰ σκότη λύσον δι' ἑνὸς σου βλέμματος
νὰ μὴ διώκω πλέον ἐν αὐτοῖς σκιάν,
ἀλλὰ νὰ σφίγξω ἐπὶ τῆς καρδίας μου
τὸ ἴνδαλμά σου ζῶν καὶ σφύζον καὶ σφριγῶν.
Ὦ, διὰ τίνων θαυμασίων λέξεων
νὰ εἰκονίσω τῆς ψυχῆς μου τὴν χαράν,
ὅτι σὲ βλέπω εἰς ἐμὲ προσέχουσαν
καὶ μὴ ὀργιζομένην ὅτι σοὶ λαλῶ
περὶ τοῦ ἔρωτός μου, τῶν ἐλπίδων μου;

ΠΛΑΓΓΩΝ ἐπιχαρίτως μειδιῶσα

Λαλεῖς ἢ ψάλλεις; τί ὡραία μουσικὴ
εὐφύνουσα εἰς πλάτος τὴν καρδίαν μου·
εἶσαι υἱὸς ἀνθρώπου ἢ σειρῆνος;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἐνθουσιῶν

Πῶς;

ΠΛΑΓΓΩΝ ἔκθυμος

Ὦ Ζεῦ, τοῦ ὄλβου, τῆς μακαριότητος!

ΤΙΜΑΡΧΟΣ βαίνων πρὸς τὴν Πλαγγόνα περιχαρής

Δὲν παρακούω; στέργεις τὴν ἀγάπην μου;

ΠΛΑΓΓΩΝ διαρρίπτουσα τὸν χιτῶνα αὐτοῦ καὶ μεταλλάσσουσα ἦθος

Δὲν εἶπον τοῦτο· πόσον σπουδαῖος!...

ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἔκθυμος

Ἀ, Πλαγγόν!...

ΠΛΑΓΓΩΝ αἰκιζομένη

Σὺ δὲν μ' ἀφίνεις ν' ἀναπνεύσω, φίλτατε,
ἐν τούτοις πρέπει καὶ ὀλίγον νὰ σκεφθῶ.

ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἱκέτης

Ὦ, μὴ μὲ ἀπελπίζῃς ταῦτα λέγουσα,
ἴδε τὰ δάκρυά μου· σ' ἀγαπῶ, Πλαγγόν.

ΠΛΑΓΓΩΝ ἰδίᾳ

Τὶ ἔρως!... μὲ λατρεύει!... τί ἐκδίκησις!
ποῦ εἶνε νὰ τὸν ἴδῃ τώρα ἡ Βακχίς·
εἶν' ἰδικός μου πλέον· τὸν ἐμάγευσα!...
Ἀ, ὄχι, ὄχι· τοῦτο δὲν μοὶ ἐξαρκεῖ.
Θέλω τελείαν τὴν ὀλόθρευσιν αὐτῆς!

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Πλαγγόν μου, οἴκτειρόν με τὴν δυσδαίμονα!

ΠΛΑΓΓΩΝ καθημένη ἐπὶ τοῦ βάθρου τοῦ μνημείου

Καὶ δὲν μοὶ λέγεις, ἡ Βακχὶς σὲ ἀγαπᾷ;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ γόνυ κλίνων πρὸ αὐτῆς

Ὦ, ἄφες τὴν Βακχίδα...

ΠΛΑΓΓΩΝ

Τίς μοὶ ἔλεγεν
ὅτι τὰ πάντα θυσιάζει χάριν σοῦ;
Εἰν' ἀληθές;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Ὦ φίλη, οὔτ' ἐφρόντισα
περὶ Βακχίδος, ἀφ' ἧς ὥρας σ' ἀγαπῶ.

ΠΛΑΓΓΩΝ μετὰ μικρὰν σιγὴν θωπεύουσα τὴν κόμην αὐτοῦ

Ἄ, ἄκουσόν με, προσφιλές μου Τίμαρχε.
Θὰ σ' ἀγαπήσω, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς,
ἐὰν...

ΤΙΜΑΡΧΟΣ παρατηρῶν τὴν σιωπὴν αὐτῆς

Τί; λέγε· διατί ἐσίγησας;

ΠΛΑΓΓΩΝ μετὰ μικρὸν

Ἐὰν μοὶ φέρῃς...

ΤΙΜΑΡΧΟΣ παρατηρῶν καὶ πάλιν τὴν σιωπὴν αὐτῆς

Ὦ, ἐξακολούθησον.

ΠΛΑΓΓΩΝ μετὰ μικρὸν

Τὸν ὅρμον τῆς Βακχίδος.

ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἐγειρόμενος ἐμβρόντητος

Τί;

ΠΛΑΓΓΩΝ ἐγειρομένη

Δὲν θέλεις;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Πλήν...

ΠΛΑΓΓΩΝ

Ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦτον σοὶ ὑπόσχομαι
νὰ σ' ἀγαπήσω καὶ νὰ μείνω παρὰ σοί.

ΤΙΜΑΡΧΟΣ περίλυπος

Εἰπὲ ἀνυποκρίτως ὅ τι σκέπτεσαι,
καὶ ὅτι θέλεις ν' ἀποφύγῃς εὐχερῶς
τὸν ἔρωτά μου, ὃν δὲν ἀποδέχεσαι,
μὴ ζήτει ὅμως δι' αἰτήσεως σκληρᾶς
νὰ μυκτηρίσῃς...

ΠΛΑΓΓΩΝ περιπτυσσομένη αὐτόν

Ὄχι, ὄχι, φίλτατε...
νὰ σ' ἀποφύγω;... τί ἰδέα!

ΤΙΜΑΡΧΟΣ περιπαθῶς

Ὦ Πλαγγόν...

ΠΛΑΓΓΩΝ θωπεύουσα αὐτόν

Ἂν θέλῃς νὰ μὲ ἴδῃς πανευδαίμονα
καὶ τρυφερῶς ἐρῶσαν καὶ πιστὴν εἰς σέ,
τὸν ὅρμον φέρε σήμερον ἢ αὔριον
καὶ τότε θὰ πιστεύσω ὅτι μ' ἀγαπᾷς.

Ἀνεχομένη

Ἄλλως νὰ φύγῃς, ὅπως φεύγω, Τίμαρχε.

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Πλαγγόν, ποῦ φεύγεις;

ΠΛΑΓΓΩΝ μειδιῶσα

Ἢ τὸν ὅρμον ἢ μηδέν.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

ΒΑΚΧΙΣ

ΜΙΜΟΣ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Τιμαρχος, ἱππεὺς ἐξ Ἀλωπεκῆς. τριακοντάετής
Καρφινας, Ἀταρνεὺς οἰνέμπορος. ὑπερξηκοντούτης
Φαιδων, ζευγίτης, τεσσαρακοντάετής
Βακχις, Σαμία ἑταίρα, εἰκοσαέτις
Πλαγγων, ἑταίρα ἐκ Μιλήτου, ὑπερτριακονταέτις
Ἑταῖραι, Ἀστοί, Δοῦλαι, Ἀταρνεῖς, Θεράποντες.

Ἡ σκηνὴ ὑπόκειται ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 315 π. Χ.

(Συνέχεια. Ἴδε ἀρ. 89)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

Τιμαρχος καὶ εἶτα Φαιδων

ΤΙΜΑΡΧΟΣ πίπτων ἐπὶ τοῦ βάθρου

Ὁποία θλίψις!... Τάλαν, τάλαν Τίμαρχε,
δὲν ἔχεις τύχην καὶ θὰ ζήσῃς δυστυχής,
ἀφοῦ τοιοῦτον ὅρον αὕτη ἔθετο.
Πῶς νὰ τολμήσω καὶ νὰ ἀναφέρω κἂν
τὴν αἴτησίν της τὴν ἀκατανόητον,
καὶ τί θὰ εἴπῃ, τί θὰ εἴπῃ ἡ Βακχίς;

ΦΑΙΔΩΝ

Τίμαρχε.

ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἐγειρόμενος

Φαίδων

ΦΑΙΔΩΝ

Ἄκουσόν με, φίλτατε.

ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἐν τῇ ἀγκάλῃ τοῦ Φαίδωνος

Ὦ, οἰκτειρόν με, φίλε, εἶμαι δυστυχής.

ΦΑΙΔΩΝ

Ἰδέ με ὡς ἱκέτην προσερχόμενον
ὑπὲρ ἐκείνης, ἥτις τρέχει τὰς ὁδοὺς
ἀναζητοῦσα τὸν καλόν της Τίμαρχον.

ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἀπομακρυνόμενος τοῦ Φαίδωνος

Εἶσαι παράφρων!...

ΦΑΙΔΩΝ

Τίμαρχε!..

ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἐν ἀγανακτήσει

Μὴ μ' ἐνοχλῇς.

ΦΑΙΔΩΝ

Ὦ, πρέπει νὰ τὴν ἴδῃς τὴν ταλαίπωρον
πῶς πλησιάζει πάντας, πῶς τοὺς ἐρωτᾷ
περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ἐρώτων σου.
Οἱ φίλοι ὅμως ἀγνοοῦντες ἐντελῶς
τὴν νέαν ταύτην φάσιν τῆς καρδίας σου
ἀρνοῦνται διαρρήδην ὅσα θρηνῳδεῖ
καὶ τὰς ἐλπίδας ἀνακτᾷ εὐφρόσυνος·
ἀλλ' εἶνε στιγμιαία πᾶσα της χαρά,
διότ' ἡ θλῖψις, ἥτις τὴν λυμαίνεται
τὰ πάντα στέγει ἐν αὐτῇ ἐπιμανῶς.

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Τί πρὸς με ταῦτα; τί μ' ἐνδιαφέρουσιν;

ΦΑΙΔΩΝ

Ἐγὼ μακρόθεν εἶδον ταύτην πρὸ μικροῦ
καὶ τόσον ἐλυπήθην, τόσον ἔκλαυσα,
ὥστε ὡς χάριν πλέον παρὰ σοῦ ζητῶ
νὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὸν πρῶτον ἔρωτα.

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Ἐγώ; ἀλλ' ἂν πρὸ ὥρας ἦτο δυνατὸν
νὰ γείνῃ τοῦτο, τώρα εἶν' ἀδύνατον.
Ἐν τῇ ἀγκάλῃ τὴν ἐκράτησα ἐδῶ
καὶ ἤδη ἐν τι μόνον, ἐν τι σκέπτομαι
πῶς νὰ τῇ δώσω ὅ τι θέλει.

ΦΑΙΔΩΝ

Τί ζητεῖ;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Τὸν ὅρμον τῆς Βακχίδος.

ΦΑΙΔΩΝ γελῶν

Χάχ, ἄχ, ἄχ, ἄχ ἄ!

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Τοὺς γέλωτάς σου τούτους ἄφες, φίλτατε,
κ' εἰπέ μοι τί νὰ κάμω, ἵνα ἡ Βακχὶς
τὸν ὅρμον της μοὶ δώσῃ ὅσον τάχιστα,
διότι πρέπει νὰ τὸν δώσω αὐθωρεὶ
εἰς τὴν Πλαγγόνα· λέγε, Φαίδων, λέγε μοι·
δὲν ἔχω νοῦν πρὸς σκέψιν· τρόπον σὺ εὑρέ.

ΦΑΙΔΩΝ ἔκθαμβος

Τὸν ὅρμον τῆς ἐκείνον τὸν πολύτιμον,
ἐφ' ᾧ τὴν μακαρίζει πᾶς ἰδὼν αὐτόν,
ὃν καὶ ἡγεμονίδες ὑπεφθόνησαν,
ζητεῖς νὰ λάβῃς χάριν ἄλλης;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Ναί.

ΦΑΙΔΩΝ

Σύ;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Ναί.

ΦΑΙΔΩΝ

Καὶ εἶν' ὀλίγον ὅτι τὴν κατέλιπες
διαλακίσας τὴν καρδίαν της οἰκτρῶς;
πρέπει νὰ φέρῃς εἰς τὸ κατακόρυφον
τὴν θλῖψιν τῆς ψυχῆς της ἀφαιρῶν αὐτῇ
τὸ κόσμημά της τοῦτο τὸ περίλαμπρον;
Πῶς θὰ σ' ἀκούσῃ ὁμιλοῦντα ἡ Βακχίς;
δὲν θὰ γελάσῃ γέλωτα πλατύτατον
καὶ δὲν θὰ ν' ἀναπηδήσῃ ἐκ παροργισμοῦ;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Αὐτὸ καὶ μόνον εὗρες; σὲ εὐχαριστῶ·
τὸ εὕρισκον καὶ μόνος ἐὰν ἤθελον.

ΦΑΙΔΩΝ

Τίμαρχε...

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Σίγα· φύγε...

ΦΑΙΔΩΝ

Ἄκουσον.

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Ποτέ!

ΦΑΙΔΩΝ

Θὰ τὸ μετανοήσῃς.

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Φύγε, ἄφες με...
οὐδὲν ἀκούω καὶ τὸν ὅρμον θέλω...

ΦΑΙΔΩΝ περίλυπος

Ὦ!

ΣΚΗΝΗ Ζ'

Οἱ ἀνωτέρω, Καρφινας, Ατάρνεις

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Ἐμπρός, γενναῖοι, Ἀταρνεῖς ἀτρόμητοι,
ἐδῶ ἐπὶ τῶν τοίχων εἶνε αἱ γραφαί.

ΦΑΙΔΩΝ

Καρφίνα.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Φαίδων.

ΦΑΙΔΩΝ

Τίνες οὗτοι, φίλτατε;

ΦΑΙΔΩΝ ἐναβρυνόμενος

Ὑπασπισταί μου.

ΦΑΙΔΩΝ

Ἀ!

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Εἰς ἔργον παρευθύς!
Τοὺς τοίχους τούτους πάντας καθαρίσατε
καὶ οὐδεμίαν νὰ ἀφήσητε γραφήν.
Ἐμπρός, γενναῖοι φίλοι, ἀπαλείφετε!

ΤΙΜΑΡΧΟΣ βλέπων τὸν Καρφίνα.

Αὐτὸς καὶ πάλιν;

ΦΑΙΔΩΝ ἰδίᾳ

Ὦ, προβλέπω συμφοράς!

ΚΑΡΦΙΝΑΣ τῷ Τιμάρχῳ ἐνῷ οἱ Ἀταρνεῖς, οἵτινες φέρουσι μακρὰ κορτθα βαίνουσι πρὸς τοὺς κίονας καὶ ἀπαλείφουσι τὰς ἐπιγραφάς.

Ἐγώ, μικρέ μου φίλε, πῶς σοὶ φαίνομαι;
τί εἶπον πρὸ ὀλίγου· ἐνθυμεῖσαι; πῶς;
Ἀ, ἡ δικαιοσύνη τῆς πατρίδος σου
μοὶ λέγει ν' ἀπαλείφω; κάλλιστα· ἰδού,
αὐτὸ καὶ πράττω διὰ τῶν ἀνθρώπων μου·
ἀλλ' ἂν τολμήσῃς ἄλλοτε νὰ γράψῃς τί
οἱ Ἀταρνεῖς μου θὰ σὲ ἀναγκάσωσι
νὰ λησμονήσῃς καὶ τὸν τρόπον τῆς γραφῆς.
Τοὺς βλέπεις πόσοι εἶνε; τοὺς ἐμέτρησας;
Βλέπεις τί ἄνδρας ἔχω; βλέπεις, βλέπεις, αἴ;
Εἶνε θηρία, λέοντες ἀνήμεροι
καὶ τοῦ Καρφίνα συμπολῖται φοβεροί.
Ἕκαστος ἔχει καὶ τὴν ἱστορίαν του.
Αὐτὸς ὁ νέος τρεῖς ἐφόνευσε Λυδούς·
ὁ ἄλλος δύο τίγρεις ἐθανάτωσεν·
ἐκεῖνος ὁ πυρρόθριξ ἐν τῇ Ἰνδικῇ
ἀντεμετρήθη πρὸς ὀκτὼ ἐλέφαντας·
αὐτὸς ὁ γέρων ἔφαγε λυσσῶσαν βοῦν·
ἐκεῖνος πέραν ψωραλέαν κάμηλον·
καὶ ἐπὶ τέλους, ἵνα μὴ μακρηγορῶ,
οἱ ἄλλοι πάντες ἀνοικτίστως ἔδειραν
Λυκίους, Κᾶρας, Καππαδόκας, Βιθυνούς.
Ἂν σοὶ ἀρέσκῃ, πόθητόν μοι φάττιον,
εἰπὲ περὶ Πλαγγόνος ὅσα καὶ πρότου.

ΤΙΜΑΡΧΟΣ σταυρῶν τοὺς βραχίονας

Καρφίνα φίλε, ὅθεν ἦλθες ἄπελθε.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Ἐγὼ ν' ἀπέλθω; Ἀταρνεῖς, εἰς προσοχήν.

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Καρφίνα, φύγε σώζων τὸ σαρκίον σου.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Χάχ, ἄ! νὰ φύγω; Ἀταρνεῖς, προτείνατε.

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Καρφίνα, δὲν ἀκούεις, πρόσεξον καλῶς.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ ἐγείρων τὴν ῥάβδον του

Τί; νὰ προσέξω; Ἀταρνεῖς, εἰς ἔφοδον.

ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἁρπάζων τὴν ῥάβδον καὶ τύπτων αὐτὸν ἰσχυρῶς κατὰ κεφαλῆς

Αἴ, λάβε τότε...

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Ἀ, βοήθεια!.. ἄ, ἄ!

ΤΙΜΑΡΧΟΣ ὁρμῶν κατὰ τῶν Ἀταρνέων, οἵτινες ἑτοιμάζοντο νὰ ἐπιτεθῶσιν

Ἰδοὺ καὶ σεῖς οἱ ἄλλοι...

ΑΤΑΡΝΕΙΣ διασκορπιζόμενοι

Ἀ!

ΤΙΜΑΡΧΟΣ τύπτων πάντοτε

Οἱ λέοντες!

ΦΑΙΔΩΝ ἐκρηγνύμενος εἰς γέλωτα

Ταλαίπωρε Καρφίνα!.. Χὰχ ἄχ. ἄχ, ἄχ, ἄ!

ΚΑΡΦΙΝΑΣ κρυπτόμενος ὄπισθεν τοῦ μνημείου

Ὦ, τίς μὲ σώζει!... Ἀταρνεῖς... βοήθεια!...

ΑΤΑΡΝΕΙΣ προτροπάδην φεύγοντες

Ἀ, ἄ, ἄ, ἄ, ἄ, ἄ, ἄ, ἄ, ἄ, ἄ, ἄ, ἄ, ἄ!...

ΚΑΡΦΙΝΑΣ προσπαθῶν ν' ἀναρριχηθῇ ἐπὶ τοῦ μνημείου καὶ κραυγάζων

Ποῦ φεύγετε;... ποῦ μένω;... ποῦ μ' ἀφίνετε;...
ῥιψάσπιδες... κακοῦργοι... φαῦλοι Ἀταρνεῖς.

ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἐπιστρέφων καὶ ἀναζητῶν τὸν Καρφίναν

Ποῦ εἶσαι; ποῦ φωνάζεις;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ προσπαθῶν νὰ διαφύγῃ

Φαίδων, σῶσον με.

ΤΙΜΑΡΧΟΣ τύπτων αὐτὸν ἐπαναλειμμένως

Ἀχρεῖε!...

ΚΑΡΦΙΝΑΣ ὀλολύζων

Φαίδων.

ΦΑΙΔΩΝ ἀναχαιτίζων τὸν Τίμαρχον

Τίμαρχε!

ΚΑΡΦΙΝΑΣ τρεπόμενος εἰς φυγήν

Ἀ, ἄ, ἄ, ἄ!...

ΣΚΗΝΗ Η'

Τιμαρχος, Φαιδων

ΦΑΙΔΩΝ

Δὲν ἐκουράσθης τύπτων; τοὺς ἠφάνισας!

ΤΙΜΑΡΧΟΣ βλέπων δεξιᾷ

Ἀ, Φαίδων, Φαίδων...

ΦΑΙΔΩΝ

Τί;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Τίς αὕτη; ἡ Βακχίς;

ΦΑΙΔΩΝ

Ποῦ εἶνε;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Δὲν τὴν βλέπεις;

ΦΑΙΔΩΝ

Ἀ, ναί, ἔρχεται.

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Ὦ, ποῦ νὰ φύγω;

ΦΑΙΔΩΝ

Διατί; νὰ μείνῃς.

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Τί;

ΦΑΙΔΩΝ

Δὲν τὴν λυπεῖσαι;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Ἀλλὰ τὴν βδελύσσομαι.

ΦΑΙΔΩΝ

Σιώπα, φίλε...

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Φαιδων, εἰς αὐτὴν εἰπέ
ὅτ' εἶνε ἡ αἰτία τῆς ὀδύνης μου,
τῆς δυστυχίας, ἥτις μὲ κατανεκροῖ,
ὅτ' ἡ ψυχή μου, ἥτις τὴν ἠγάπησε,
τὴν ὥραν ταύτην τὴν ἀράν της τῇ δωρεῖ.

Φεύγει δρομαίως

ΣΚΗΝΗ Θ'

Φαιδων καὶ εἶτα Βακχις

ΦΑΙΔΩΝ

Ὦ ἔρως ἔρως, πῶς χαλᾷς τὸν ἄνθρωπον
ὅταν εἰσέλθῃς εἰς αὐτὸν μανιωδῶς!
Αὐτὸς ὁ τόσον εὐγενὴς πρὸς ἅπαντας
ὡς κάμηλος ὑβρίζει, καὶ γυναῖκα... ὤ!

ΒΑΚΧΙΣ

Ἐδῶ τὸν εἶδον, Φαίδων, πλὴν ποῦ ἔφυγε;
ποῦ εἶνε; λέγε; ἄ, ἐκεῖ, ἐκεῖ...

ΦΑΙΔΩΝ ἐμποδίζων αὐτὴν

Βακχίς.

ΒΑΚΧΙΣ

Μὴ μ' ἐμποδίζῃς... τὸν ἀνεῦρον... ἄφες με...

ΦΑΙΔΩΝ

Ἐκ τουναντίου... τὸν ἀπώλεσας...

ΒΑΚΧΙΣ ἐμβρόντητος

Ἐγώ;

ΦΑΙΔΩΝ

Πρὸς τί νὰ σοὶ τὸ κρύπτω; ἴσως αὔριον
παρ' ἄλλων θὰ τ' ἀκούσῃς...

ΒΑΚΧΙΣ

Τί; ὤ, λέγε, τί;

ΦΑΙΔΩΝ

Τὸν ἔρωτά του ἔχει...

ΒΑΚΧΙΣ

Φαίδων, σίγησον·
μόνη ἐγὼ τὸν ἔχω...

ΦΑΙΔΩΝ

Ὄχι· ἡ Πλαγγών!

ΒΑΚΧΙΣ πίπτουσα λιπόθυμος ἐν τῇ ἀγκάλῃ τοῦ Φαίδωνος

Ἀ!

ΦΑΙΔΩΝ προσπαθῶν νὰ συγκρατήσῃ αὐτήν

Αἴ, τί τρέχει;.. πῶς; ἐλιποθύμησε;

Διακτῶν αὐτὴν

Βακχίς, ἐγείρου... Δὲν ἀκούει... Αἴ, Βακχίς....

Γελῶν

Ὡς κλίνῃ, βλέπω, χρησιμεύω σήμερον!

(Ἕπεται συνέχεια).

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

ΒΑΚΧΙΣ

ΜΙΜΟΣ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Τιμαρχος, ἱππεὺς ἐξ Ἀλωπεκῆς, τριακονταετής
Καρφινας, Ἀταρνεὺς οἰνέμπορος, ὑπερξηκοντούτης
Φαιδων, ζευγίτης, τεσσαρακονταετής
Βακχις, Σαμία ἑταίρα, εἰκοσαέτις
Πλαγγων, ἑταίρα ἐκ Μιλήτου, ὑπερτριακονταέτις
Ἑταῖραι, Ἀστοί, Δοῦλαι, Ἀταρνεῖς, Θεράποντες.

Ἡ σκηνὴ ὑπόκειται ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 315 π. Χ.

(Συνέχεια. Ἴδε ἀρ. 94)

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

Ἡ αὐτὴ τῆς σκηνῆς διασκευὴ ὡς ἐν τῇ Α' πράξει.

ΣΚΗΝΗ Α'

Πλαγγων καὶ εἶτα Καρφινας

ΠΛΑΓΓΩΝ

Τὸν ὅρμον θὰ τὸν ἔχω· μ' ἐβεβαίωσαν
ὅτι τοσοῦτον ἡ Βακχὶς τὸν ἀγαπᾷ,
ὥστε προθύμως θυσιάζει πάρυτα
καὶ τὴν ζωήν της ἂν ζητήσῃ καὶ αὐτήν.
Τοιουτοτρόπως δύο ἔχω ἀγαθά,
τὸν ὅρμον πρῶτον, ὕστερα τὸν Τίμαρχον.
Καὶ ὅσῳ πλέον ἐξετάζω ἐμβριθῶς
τὸ πρᾶγμα τοῦτο, βλέπω καὶ ὠφέλειαν.
Ὁ νέος ἔχει πλοῦτον, φαίνεται καλός,
καὶ τοῦ Καρφίνα εἶνε προτιμότερος.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Ποῦ εἶσαι, φίλη;

ΠΛΑΓΓΩΝ μετ' ἀποστροφῆς

Ὁ Καρφίνας!...

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Ἀ, Πλαγγόν...

ΠΛΑΓΓΩΝ ἀπομακρυνομένη αὐτοῦ

Μακράν...

ΚΑΡΦΙΝΑΣ ἐμβρόντητος

Τί λέγεις;

ΠΛΑΓΓΩΝ μεγαλοπρεπῶς

Ἀπ' ἐδῶ ἀπέρχονται
οἱ ὁμοιοί σου, γέρον πέμπελε!..,

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Ὦ! ἄ!

ΠΛΑΓΓΩΝ

Λοιπὸν ταχέως δεῖξόν μοι τὰς πτέρνας σου·
καιρὸν δὲν ἔχω νὰ σὲ βλέπω...

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Ἀ!

ΠΛΑΓΓΩΝ

Ἐμπρός!

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Πῶς; μ' ἐγκαταλιμπάνεις;

ΠΛΑΓΓΩΝ

Σ' ἐγκατέλιπον!

ΚΑΡΦΙΝΑΣ βάλλων κραυγὰς

Ἀ, προδοσία!...

ΠΛΑΓΓΩΝ

Σιωπή!

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Ἀ, ἄ, ἄ, ἄ!

ΠΛΑΓΓΩΝ

Ἰδὲ τὸν φαῦλον θράσος... ἴδε, ἄνοιαν
νὰ λέγῃ τοῦτο προδοσίαν!...

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Ὦ, ἄ! ἔ!

ΠΛΑΓΓΩΝ

Καὶ τί νομίζεις, ρυπαρὸν γεράνδρυον,
ὅτι θὰ φθείρω τὴν ζωήν μου παρὰ σοί;
Δὲν σοὶ ἀρκεῖ, ἀχρεῖε, ὅτι ἔμεινον
τρεῖς ὅλους μῆνας μετὰ σοῦ; δὲν σοὶ ἀρκεῖ;
θέλεις καὶ πλέον; ἀλλὰ εἶσ' ἀναίσχυντος
καὶ σοὶ ἁρμόζει ἄκριτος τυμπανισμός.
Ἴδοὺ ὁ δρόμος· μὴ βραδύνῃς, ἄπελθε·
διότι καὶ νὰ ἔχῃς ἔτι τὴν τιμὴν
νὰ μ' ἀτενίζῃς οὕτω κατὰ πρόσωπον
πολὺ εὐρίσκω· ἤκουσας; ἐμπρὸς λοιπόν.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Τί λέγεις, γύναι; ἀλλ' ἐγὼ σ' ἐλάτρευσα!

ΠΛΑΓΓΩΝ

Χάχ, ἄ! λατρεία κρονολήρου!... Χάχ, ἄχ, ἄ!

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Δὲν ἐνθυμεῖσαι ὅτι σ' εὗρον ἄπτεγον;

ΠΛΑΓΓΩΝ

Σιώπα, κτῆνος!

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Δὲν σ' ἐνέδυσα ἐγώ;
τοῦ οἴκου μου κυρίαν δὲν σ' ἐθρόνισα;
δὲν σοὶ παρεῖχον καθ' ἑκάστην δωρεάς;
Σκληρά, μ' ἐγκαταλείπεις, ὅτε ὤφειλες
τὰ γόνατά μου εὐγνωμόνως νὰ φιλῇς
δι' ὅσας εἶδες μέχρις ὥρας χάριτας;

ΠΛΑΓΓΩΝ

Τὰ γόνατά σου; τίς; ἐγώ; Χάχ, ἄχ, ἄχ, ἄ!

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Καὶ τέλος πάντων ὅ τι καὶ ἂν ἔπραξα,
ἂν ἐπιμένῃς εὐχαρίστως λησμονῶ·
τὸ ξύλον ὅμως τὸ ὁποῖον ἔφαγον
πρὸ ἡμισείας ὥρας χάριν σοῦ ἐδῶ
πῶς νὰ τὸ λησμονήσω;

ΠΛΑΓΓΩΝ

Τί; σὲ ἔδειραν;

ΚΑΡΦΙΝΑΣ

Ἂν μ' ἔδειραν, Πλαγγόν μου; ἴδε, ἴδε σύ·
τοὺς μώλωπάς μου βλέπεις;... μὲ ἠφάνισεν
αὐτὸς ὁ κακοήθης!... εἶνε φοβερός!
Τὸν τρέμω πλέον, καὶ νομίζω πάντοτε
ὅτι ἀπαύστως τρέχει ὄπισθεν ἐμοῦ
τὴν ῥάβδον ἀναπάλλων ἀπειλήτειραν.
Τί ξύλον, γύναι; ξύλον ἀθηναϊκόν·
αἱ χεῖρές μου, οἱ πόδες, τὸ κρανίον μου,
πάντα τὰ μέλη μὲ πονοῦσι φρικωδῶς.
Ἐὰν δὲν ἐφλεγόμην ἐκ τοῦ ἔρωτος
θὰ εὑρισκόμην ἐν τῇ κλίνῃ ἀσθενής·
ἀλλὰ ὁ ἔρως, βλέπεις, μ' ἐδυνάμωσε
κ' ἔσπευσα πρός σε, φίλη ἔσπευσα εὐθύς,
νὰ σοὶ ἐκφράσω πάλιν τὴν λατρείαν μου
καὶ νὰ σοὶ εἴπω...

ΠΛΑΓΓΩΝ βλέπουσα τὸν Τίμαρχον

Ἀ, ὁ Τίμαρχος.

ΚΑΡΦΙΝΑΣ τρεπόμενος εἰς φυγὴν ἐν κραυγαῖς

Ἀ, ἄ!

ΣΚΗΝΗ Β'

Πλαγγων, Τιμαρχος

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Πλαγγόν!...

ΠΛΑΓΓΩΝ

Ποῦ εἶν' ὁ ὅρμος;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἰδίᾳ στένων

Τάλαν Τίμαρχε!...

ΠΛΑΓΓΩΝ

Δὲν εἶδες τὴν Βακχίδα;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Φεῦ! τὴν εἶδον...

ΠΛΑΓΓΩΝ ἀνήσυχος

Αἴ;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Τὰ γόνατά μου κατεφίλει ἔνδακρυς...

ΠΛΑΓΓΩΝ

Ποῦ εἶν' ὁ ὅρμος;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Ἀλλ' ἐγὼ καρτερικῶς
τὸν ἔρωτά της διαρκῶς ἀπέκρουον.

ΠΛΑΓΓΩΝ

Ποῦ εἶν' ὁ ὅρμος;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Καὶ τῇ εἶπον εὐκρινῶς
ὅτι δὲν ἔχω πλέον ἄλλο ὄνειρον
εἰμὴ νὰ ζήσω μετὰ σοῦ εἰς τὸ ἑξῆς.

ΠΛΑΓΓΩΝ

Ποῦ εἶν' ὁ ὅρμος;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ στένων

Οἴμοι! δὲν ἐτόλμησα
νὰ τὸν ζητήσω...

ΠΛΑΓΓΩΝ

Ἀ!

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Πλαγγόν...

ΠΛΑΓΓΩΝ ἰδίᾳ

Κακὸν αὐτό...

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Σκέφθητι ὅτι μοὶ ζητεῖς ἀδύνατα·
πῶς θέλεις ν' ἀποβάλῃ ὅρμον τιμαλφῆ
ὑπὲρ ἐκείνης, ἥτις τῇ ἀφῆρεσε
τὴν μόνην εὐτυχίαν τῆς ζωῆς αὐτῆς,
ὡς λέγει κοπτομένη, ὀλολύζουσα.

ΠΛΑΓΓΩΝ

Παιδίον!... τὴν πιστεύεις; πόσον εἶσ' ἁπλοῦς.

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Ἐὰν τὴν ἴδῃς...

ΠΛΑΓΓΩΝ

Τὴν γνωρίζω κάλλιστα.

ΤΙΜΑΡΧΟΣ δραττόμενος τῆς χειρὸς αὐτῆς

Ἀγάπησόν με ἄνευ τούτου, ὦ Πλαγγόν,
καὶ νὰ σοὶ δώσω ἄλλον τιμαλφέστερον.

ΠΛΑΓΓΩΝ

Κατόπιν περὶ τούτων, ἔχομεν καιρόν,
διότι, ὡς μοὶ εἶπον, φίλε Τίμαρχε,
εἶσαι μεγάφρων καὶ ἐν πᾶσι δαψιλής.

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Ἐν τῷ χρυσοχοείῳ τοῦ Δημώνακτος
ὑπάρχει ὅρμος ἐξ ἐγγάγγλυφος λαμπρός·
ἡ πέτρα εἶνε ἴση πρὸς ἀδάμαντα
καὶ ἡ τιμὴ τοῦ ὅρμου δεκαπέντε μνῶν.
Νὰ σοὶ τὸν δώσω παραχρῆμα, φίλη μου,
ἐλθέ, σὲ ἱκετεύω, ἄγωμεν, Πλαγγόν.

ΠΛΑΓΓΩΝ ἀποποιουμένη

Περὶ τοῦ ὅρμου τούτου βλέπομεν καὶ αὔριον,
δὲν ἔχω βίαν, ὁ Δημώναξ εἶν' ἐδῶ·
ἀλλ' εἰς τὰ ὄμματά μου στίλβει ἔκλαμπρος
ὁ ὅρμος τῆς Βακχίδος, ὅστις συγκυκᾷ
τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου, ὅπου κρύπτεσαι.
Ἐκεῖνον θέλω... ἄλλως... χαῖρε ἐς ἀεί!

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Μὴ λέγε ταῦτα... πρὸς θεοῦ, ἐπάκουσον.

ΠΛΑΓΓΩΝ αἰκιζομένη

Τί νὰ σ' ἀκούσω; θὰ μοὶ εἴπῃς τὰ αὐτά·
καὶ εἶνε μὲν βεβαίως ἀναμφίλεκτον
ὅτι πᾶν ὅ τι λέγεις εἶνε καὶ γλυκύ,
ἀλλὰ τί θέλεις; δὲν ἀνταποκρίνεται
εἰς ὅ τι λέγω καὶ εἰς ὅ τι σοὶ ζητῶ.

ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἔνδακρυς

Τοσοῦτος ἔρως δὲν σὲ συνεκίνησε;
δὲν μὲ λυπεῖσαι; ὤ, εἰπέ... δὲν ἀπαντᾷς;

ΠΛΑΓΓΩΝ

Τὸν ἔρωτά σου βλέπω τὸν διάπυρον,
ἀλλὰ θὰ διαρκέσῃ;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἐκθύμως

Ὦ, διὰ παντός.

ΠΛΑΓΓΩΝ

Τὸ λέγεις τώρα ἔχων νεανόνητον
τὸν πρός με πόθον, ὃν πιστεύω ἀληθῆ,
διὸ καὶ στέργω τὴν παροῦσαν ἔντευξιν,
ἀλλ' ἂν κατόπιν μεταμεληθῇς;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Ποτέ!...

ΠΛΑΓΓΩΝ

Ἐὰν ποθήσῃς αἴφνης τὴν Βακχίδα σου
τί θ' ἀπομείνῃ τότε πλέον εἰς ἐμέ;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Ποτέ, ποτὲ σοὶ λέγω, εἶν' ἀδύνατον·
δὲν βλέπεις ὅτι σ' ἀγαπῶ διακαῶς;

ΠΛΑΓΓΩΝ

Τὸν ὅρμον θέλω μόνον ὡς ἀσφάλειαν
ἀπὸ παντὸς κινδύνου ἐπαναστροφῆς,
καὶ σπεῦσον νὰ τὸν λάβῃς ὅσον τάχιστα
ἐάν, ὡς λέγεις, μ' ἀγαπᾷς διακαῶς.

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Ὦ, πῶς θ' ἀνθέξω ἐν τοιούτῳ κλύδωνι!...

ΠΛΑΓΓΩΝ ἀσπαζομένη αὐτὸν

Καὶ τώρα δέξαι φίλημα ἐρωτικὸν
ὡς ἀρραβῶνα μέλλοντος εὐδαίμονος.

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Πλαγγόν μου, στῆθι...

ΠΛΑΓΓΩΝ μειδιῶσα

Ὄχι.

ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἱκέτης

Σὲ παρακαλῶ!...

ΠΛΑΓΓΩΝ αἰνιζομένη

Κ' ἐγὼ ἐπίσης... ὁλοψύχως μάλιστα.

Ἰδίᾳ

Καὶ τώρα θὰ τὸν ἔχω.

Στέλλουσα διὰ τῆς χειρὸς μακρόθεν φιλήματα

Χαῖρε, φίλε, σύ!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

ΒΑΚΧΙΣ

ΜΙΜΟΣ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Τιμαρχος, ἱππεὺς ἐξ Ἀλωπεκῆς, τριακονταετής
Καρφινας, Ἀταρνεὺς οἰνέμπορος, ὑπερεξηκοντούτης
Φαιδων, ζευγίτης, τεσσαρακονταετής
Βακχις, Σαμία ἑταίρα, εἰκοσαέτις
Πλαγγων, ἑταίρα ἐκ Μιλήτου, ὑπερτριακονταέτις

Ἑταῖραι, Ἀστοί, Δοῦλαι, Ἀταρνεῖς, Θεράποντες.

Ἡ σκηνὴ ὑπόκειται ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 315 π. Χ.

(Συνέχεια. Ἴδε ἀρ. 98)

ΣΚΗΝΗ Γ'

Τιμαρχος μόνος

Ὤ, πῶς ἀπῆλθε!.. πῶς μὲ ἐγκατέλιπε!...
τί νὰ ἐλπίσω πλέον; δύστηνος ἐγώ!...
Καὶ ἦτο τόσον τρυφερὸν τὸ φίλημα...
καὶ εἶχε τόσην ἐν τῷ βλέμματι ζωήν!...

Διατρέχων τὴν σκηνήν

Ὁ ἔρως μου αὐξάνει μυριόκεντρος,
δὲν ἔχω ἄλλην ὀπτασίαν πρὸ ἐμοῦ
ἢ τὸ χαρίεν τῆς Πλαγγόνος ἴνδαλμα,
καὶ ἐφλογίσθην ὅλος ἐκ τοῦ ἀσπασμοῦ,
ὃν τὰ ἁβρά της χείλη μοὶ ἐδώρησαν.

Ἔνθους

Θεοί! τί ἐπῆσθάνθην! ἄ, τί ἡδονή!...
καὶ θ' ἀπολέσω ἐς ἀεὶ ἀπόλαυσιν
δι' ἣν προθύμως θὰ κατέλιπεν ὁ Ζεὺς
τοὺς οὐρανίδας καὶ τὸν θεῖον Ὄλυμπον;

Πίπτων ἐπὶ τοῦ βάθρου

Ὤ, θὰ παραφρονήσω ἐξ ἀπελπισμοῦ!

ΣΚΗΝΗ Δ'

Τιμαρχος, Βακχις

ΒΑΚΧΙΣ ἰδία

Κάθηται μόνος... νὰ τὸν πλησιάσω;... φεῦ!
ἂν μὲ διώξῃ πάλιν;...θάρρος, τάλαινα!...

ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἰδία

Πρὸς τί νὰ ζήσω; πάλλιον ἐν τοῖς νεκροῖς
ἀφοῦ τοιαύτην μοῖραν μοὶ ἐπέκλωσαν
αἱ κατακλῶθες θυγατέρες τῆς Νυκτός!...

ΒΑΚΧΙΣ ἰδία

Θεοί! ἐὰν ὑπνώττω οἶκτον λάβετε
καὶ ἀφυπνίσατέ με τὴν κακοτυχῆ!...

ΤΙΜΑΡΧΟΣ στένων

Πλαγγόν, ποῦ εἶσαι;...

ΒΑΚΧΙΣ καθημένη παρ' αὐτῷ

Φίλε...

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Σύ;

ΒΑΚΧΙΣ

Ὤ, ἄκουσον.

ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἐγειρόμενος

Ἄφες με, γύναι.

ΒΑΚΧΙΣ γόνυ κλίνουσα καὶ ἀπὸ τῆς χειρὸς αὐτὸν κρατοῦσα

Στῆθι.

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Δὲν σὲ ἀγαπῶ.

ΒΑΚΧΙΣ

Ἔστω· μὴ φεύγῃς ὅμως· ὄχι, Τίμαρχε...
μὲ θέλεις δούλην; εἶμαι δούλη σου ἐγώ!
Ὤ, στρέψε νὰ μὲ ἴδῃς τὴν ταλαίπωρον,
μεθ' ὅσα εἶπας, πάλιν πάλιν σ' ἀγαπῶ,
καὶ ἀναμένω παρὰ σοῦ τὸν ἔλεον
διὰ νὰ ζήσω δούλη, δούλη σου πιστή.
Μακράν σου δὲν θ' ἀνθέξω, εἰν' ἀδύνατον,
καὶ θ' ἀποθάνω ἂν δὲν μείνω παρὰ σοί.
Ὤ, πίστευσόν με, ὅπως σὲ ἠγάπησα
δὲν θὰ σὲ ἀγαπήσῃ ἡ γυνὴ αὐτή.

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Θὰ μ' ἀγαπήσῃ· μοὶ τὸ εἶπε....

ΒΑΚΧΙΣ ἐγειρομένη

Ψεύδεται!

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Ἐὰν τῇ δώσω;...

ΒΑΚΧΙΣ

Ἂν τῇ δώσῃς;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Ὦ θεοί!

ΒΑΚΧΙΣ ἱκετις

Εἰπέ, εἰπέ μοι τίνα ὅρον ἔθετο
καὶ θὰ σοὶ εἴπω ἐὰν εἶν' εἰλικρινής.
Τί θέλει; λέγε... τί;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἰδία

Ἀ, εἰν' ἀδύνατον
νὰ ἐκστομίσω τοῦτο ἄνευ ἐντροπῆς!...

ΒΑΚΧΙΣ

Δὲν θέλεις νὰ μοὶ εἴπῃς; κρύπτεις τῶμμα σου;
μὴ ἐξ αἰσχύνης; καὶ λοιπὸν ὁ τι ζητεῖ
ὅπως ἀπεμπολήσῃ τὴν καρδίαν της
ἡ γλῶσσά σου ἀρνεῖται καὶ ν' ἀρθρώσῃ κἄν;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Σώπα... Χαῖρε!...

ΒΑΚΧΙΣ κρατοῦσα πάντοτε αὐτὸν

Τίμαρχέ μου...

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Ἄφες με...

ΒΑΚΧΙΣ

Ὤ, πῶς θὰ ζήσῃς τὴν ἐπίλοιπον ζωὴν
ἄνευ ἀγάπης, ἄνευ συμπαθήσεως;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ πίπτων ἐπὶ τοῦ βάθρου

Φεῦ! πῶς θὰ ζήσω!...

ΒΑΚΧΙΣ καθημένη παρ' αὐτῷ

Μὴ πλανᾶσαι, φίλε, μή·
δὲν θὰ σὲ ἀγαπήσῃ, εἰν' ἀδύνατον.
Οὐδεὶς γνωρίζει ταύτην κάλλιον ἐμοῦ·
εἶνε γυνὴ πανοῦργος καὶ κακότροπος,
μισοῦσα ὁλοψύχως πᾶσαν ἀρετήν,
οὐδὲν γενναῖον ἐννοοῦσα αἴσθημα
κ' ἑτοίμη νὰ προδώσῃ χάριν ὀβολοῦ
γονεῖς, πατρίδα, ἐραστὴν διάπυρον.
Εἶνε γυνὴ ἀχρεία ἡ κακὴ Πλαγγών,
μετ' εὐκολίας πάντα καθυπόσχεται
ἀλλ' ἐν τῷ κέρδει μόνον βλέπει ἐμφανῶς,
καὶ σοὶ ὀμνύω ἅπαντας τοὺς δαίμονας
ὅτι θὰ εὕρῃς τὴν καρδίαν της κενήν.

Γόνυ κλίνουσα πρὸ αὐτοῦ

Ἐγώ, ἰδέ με, φίλε, γόνυ κλίνουσα
τὸν ἔλεόν σου, ὡς ἱκέτις λιπαρῶ,
καὶ πλήρη σοὶ προσφέρω τὴν καρδίαν μου,
ἐκ τῆς ὀδύνης μέλαν αἷμα σταζουσαν,
ἀλλ' ἀγαπῶσαν, ἀλλὰ ζῶσαν διὰ σοῦ.
Στρέψε τὸ βλέμμα εὔνουν πρὸς με, Τίμαρχε,
θὰ μ' ἐπανίδῃς οἵα ἤμην διὰ σὲ
καὶ οὔτ' ἐκφράζω κατὰ σοῦ αἰτίασιν,
διὰ τὴν θλίψιν, ἣν ὑπέστην πρὸ μικροῦ.
Ἰδέ με, στρέψε, οἰκτειρόν με, Τίμαρχε,
πονῶ, δὲν βλέπεις; ὤ, ἰδέ με... σ' ἀγαπῶ!

Ἄθυμος μετὰ μικρόν

Δὲν μὲ ἀκούει... μένει ἀμετάτρεπτος
εἰς τὴν Πλαγγόνα πᾶσαν σκέψιν του δωρῶν.

Ὀλοψύχως

Αἴ, φόνευσόν με τότε, δός μοι θάνατον
καὶ θ' ἀποθάνω εὐτυχὴς τῇ σῇ χειρί.
Ἰδοὺ τὸ στῆθος, πλῆξον τὴν καρδίαν μου,
δὲν θὰ πονέσω, θὰ μὲ θανατώσῃς σύ.

Μετὰ μικρὰν σιγὴν

Καὶ τοῦτο μοὶ ἀρνεῖσαι;... οὔτε θάνατον
δὲν στέργεις νὰ μοὶ δώσῃς; τόσον μὲ μισεῖς;

Ἐγειρομένη

Ταλαίπωρος καρδία, πῶς ἐξέπεσας!...
ζητεῖς ὡς χάριν τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν
ἐν ἀπογνώσει πλέουσα πολύπλαγκτος,
καὶ οὐδὲ ταύτην ἔχεις εἰς ἀνταλλαγὴν
τοσούτης λύπης καὶ τοσούτου ἔρωτος!

ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἐγειρόμενος

Ἄκουσον, γύναι, ὡς σὲ ἤκουσα ἐγὼ
καὶ μὴ μὲ ὀνειδίζῃς περιώστιον
ἐκ τῆς ὀδύνης, ἣν αἰσθάνεσαι φρικτήν.
Πᾶν ὅ τι πάσχεις ἀνιάτως σήμερον
ὁμοίως πάσχω καὶ ὁ δείλαιος ἐγώ.
Ὁ ἔρως, βλέπεις, εἶνε δυσαγώνιστος,
κ' ἐνῷ μοὶ θυσιάζεις τὴν ζωήν σου σύ,
ἐγὼ εἰς ἄλλην δίδω τὴν ἀγάπην μου.
Τυφλὸς σὲ ρίπτει εἰς τὴν ἄβυσσον εὐθύ,
παλαίει ἐρρωμένως κ' εἶναι πάντοτε
ὑπὸ τὴν πτέρναν τοῦ τυφλοῦ αὐτοῦ παιδός.
Τίς δύναμις μὲ φέρει πρὸς τὴν ἄγνωστον,
ἐνῷ σὺ κλαίεις ἐν ἐρωτικοῖς σπασμοῖς,
καὶ διατί ἐκείνη μὲ ἀπώθησεν,
ἀφοῦ γνωρίζει πόσον τὴν κατεγαπῶ;
Μὴ ζήτει νοῦν καὶ λόγον ἐν τῷ ἔρωτι,
τὸ τέλος τούτου δέχου μεθ' ὑπομονῆς
καὶ πρὸ τῆς τύχης κλίνε μελεόπονος.
Ἐξ ὅσων πάσχεις δύνασαι νὰ φαντασθῇς
τὸ ἄλγος τῆς ψυχῆς μου τὸ ὑπέρμετρον.
Εἶμαι παράφρων;... ὄχι· ἀλλ' ἐντὸς μικροῦ
βεβαίως θ' ἀπολέσω τὴν διάνοιαν,
διότι μὲ ἁρπάζει ἀπειλητικὸς
ὁ θεῖος πόθος, ὅστις μὲ κατηύγασε!...

Ἀνέρχεται

ΒΑΚΧΙΣ ἀδάκρυτος

Μίαν εἰπέτι λέξιν... μίαν χάριν...

ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἐπιστρεφόμενος

Τί;

ΒΑΚΧΙΣ πλησιάζουσα πρὸς αὐτόν

Ἓν φίλημά σου.

ΤΙΜΑΡΧΟΣ μετὰ μικρὰν σκέψιν

Εἶνε δῶρον ἄδωρον,
διότι δὲν θὰ δώσω εἰς αὐτὸ ψυχήν.

ΒΑΚΧΙΣ

Οὔτ' ἐν συγγνώμης μοίρᾳ;

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Οὔτε.

ΒΑΚΧΙΣ περίλυπος

Ἀσπλαγχνε!

ΤΙΜΑΡΧΟΣ

Τὸ μέτωπον ἂν θέλῃς...

ΒΑΚΧΙΣ πίπτουσα εἰς τὴν ἀγκάλην αὐτοῦ

Ἔστω... φίλησον.

ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἀσπαζόμενος τὸ μέτωπον αὐτῆς

Ἰδοὺ... τὸ τελευταῖον!...

ΒΑΚΧΙΣ περιχαρής

Ὦ πικρὰ χαρά!...
ὦ εὐτυχία δυστυχίας ἔμπλεως!...

ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἀνεγείρων

Σ' ἐφίλησα καὶ φεύγω... Χαῖρε μοι, Βακχίς.

(Ἕπεται τὸ τέλος).

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

ΒΑΚΧΙΣ

ΜΙΜΟΣ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΤΙΜΑΡΧΟΣ, ἱππεὺς ἐξ Ἀλωπεκῆς, τριακονταετής
ΚΑΡΦΙΝΑΣ, Ἀταρνεὺς οἰνέμπορος, ὑπερεξηκοντούτης
ΦΑΙΔΩΝ, ζευγίτης, τεσσαρακονταετής
ΒΑΚΧΙΣ, Σαμία ἑταίρα, εἰκοσαέτις
ΠΛΑΓΓΩΝ, ἑταίρα ἐκ Μιλήτου, ὑπερτριακονταέτις
Ἑταῖραι, Ἀστοί, Δοῦλαι, Ἀταρνεῖς, Θεράποντες.

Ἡ σκηνὴ ὑπόκειται ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 315 π. Χ.

(Συνέχεια. Ἴδε ἀρ. 101)

ΒΑΚΧΙΣ ἐμποδίζουσα τὴν ἔξοδον αὐτῷ
Ἄ, ὄχι, ὄχι.... δὲν σ' ἀφίνω, Τίμαρχε.
ΤΙΜΑΡΧΟΣ προσπαθῶν ν' ἀπωθήσῃ αὐτὴν
Βακχίς.
ΒΑΚΧΙΣ ἐχομένη αὐτοῦ
Σὺ ἔχεις... ἔχεις στυγεροὺς σκοποὺς...
Περιπτυσσομένη αὐτὸ
Ὦ, εἶνε κρῖμα ν' ἀποθάνῃς, Τίμαρχε,
τόσον ὡραῖος ἐν τῷ ἄνθει τῆς ζωῆς.
Τίς ἄλλος ἔχει τὰ φλογώδη χείλη σου,
τὰ ὄμματά σου, καὶ τὸ σῶμα τὸ λεπτόν;
τίς ἄλλος δίδει καὶ ζωὴν καὶ θάνατον
διὰ τῆς λιγυφθόγγου λαλιᾶς αὐτοῦ;
Ἐὰν δὲν ἔχῃς οἶκτον πρὸς τὴν ἄμοιρον,
ἧς τῶμμα κλαίει αἷμα ἐκ τ ς συμφορᾶς,
λυπήσου ὅμως ὅσον κάλλος ἐκλαμπρον,
καὶ τὴν νεότητά σου, πρὸ παντὸς αὐτήν...
Ὦ, εἶνε κρῖμα καὶ δὲν εἶνε δίκαιον
χάριν ἑταίρας ν' ἀποθάνῃς οὕτως σύ.
Ἱκετις
Εἰπὲ τί θέλει αὕτη, τί ἐζήτησεν
ἵνα σὲ ἀγαπήσῃ, λέγε, λέγε, τί;
κ' ἐγὼ νὰ ἐκτελέσω πᾶν σου πρόσταγμα.
Τί θέλει; λέγε, τί;
ΤΙΜΑΡΧΟΣ μετ' ἐνδόμυχον πάλην
Τὸν ὅρμον σου.
ΒΑΚΧΙΣ ὀπισθοχωροῦσα
Θεοί!
ΤΙΜΑΡΧΟΣ
Ἀλλ' ὅπως εἶδες οὐδὲ κἂν ἐτόλμησα
νὰ σοὶ προτείνω τοῦτο. Χαῖρε!
ΒΑΚΧΙΣ
Στῆθι!
ΤΙΜΑΡΧΟΣ
Τί;
ΒΑΚΧΙΣ
Θὰ σ' ἀγαπήσῃ ἂν τὸν λάβῃ;
ΤΙΜΑΡΧΟΣ
Μάλιστα.
ΒΑΚΧΙΣ
Καὶ σὺ θὰ εἶσαι εὐτυχής;
ΤΙΜΑΡΧΟΣ
Θὰ εἶμαι, ναί.
ΒΑΚΧΙΣ ἀποβάλλουσα τὸν ὅρμον αὐτῆς
Τὸν ὅρμον λάβε καὶ εὐτύχει, Τίμαρχε.
ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἔκπληκτος
Τί λέγεις;
ΒΑΚΧΙΣ δίδουσα τὸν ὅρμον
Σοὶ τὸν δίδω... ζῆθι μετ' αὐτῆς.
ΤΙΜΑΡΧΟΣ διστάζων νὰ λάβῃ τὸν ὅρμον
Καὶ σύ;
ΒΑΚΧΙΣ θέτουσα τὸν ὅρμον ἐν τῇ χειρὶ τοῦ Τιμάρχου
Ἐγώ;
ΤΙΜΑΡΧΟΣ βλέπων τὸν ὅρμον
Δὲν εἶνε ἄρα ὄνειρον;
ΒΑΚΧΙΣ
Πρὸς τί κ' οἱ δύο ν' ἀτυχήσωμεν;
ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἐκτὸς
Θεοί!
ΒΑΚΧΙΣ
Ἀρκεῖ ἐν θῦμα, ἔσο σὺ πανόλβιος.
ΤΙΜΑΡΧΟΣ πρὸς ἑαυτόν
Πλαγγὼν ὡραία, σπεύδω ἔρχομαι πρὸ σὲ
τὸν ὅρμον ἔχων... τὴν εὐδαιμονίαν μου!..
ΒΑΚΧΙΣ πίπτουσα ὀλιγοδρανὴς ἐπὶ τοῦ βάθρου καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ μνημείου στηρίζουσα
Πανοίμοι! φεύγει!... κ' ἡ ψυχή μου μετ' αὐτοῦ!
ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἱστάμενος παρὰ τὴν ἔξοδον
Θεοί! τί πράττω;... τί κρατῶ:... τί μ' ἔδωκεν;
ἔχω τὰς φρένας σῶας ἢ παραφρονῶ;
Τρέχων πρὸς τὴν Βακχίδα καὶ κλίνων τὸ γόνυ
Ὦ, συγγνωθί μοι, μεγαλόφρον φίλη μου,
Βακχὶς γλυκεῖα, ἴδε με εἰς σὲ πιστόν.
ΒΑΚΧΙΣ συνερχομένη
Σύ, Τίμαρχέ μου; σὺ ἐδῶ πλησίον μου;
καταδακρύων καὶ τὰς χεῖρας μου φιλῶν;
ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἐνδακρυς
Ἤμην παράφρων!... πῶς σὲ παρεγνώρισα!
ἐλέησόν με, φίλη, καὶ συγγνώμην δός.
ΒΑΚΧΙΣ βλέπουσα κυκλῳ αὐτῆς καὶ ἀπρὶξ ἐχομένη τοῦ Τιμάρχου
Μὴ ἄρα ὀνειρώττω; μήπως πρόκειται
τὸ ὄνειρόν μου ἀΐφνης νὰ διαλυθῇ;
Ποῦ εἶμαι;... μὴ κινεῖσαι... τί ἐλέγομεν;
σοὶ ἔδωκα τὸν ὅρμον... πότε;... ποῦ;... ἐδῶ;
παρῆλθεν ὥρα;... ὄχι... πῶς δὲν ἔφυγες;
ΤΙΜΑΡΧΟΣ καταπαλαίουσα τὰ χεῖρας αὐτῆς
Ὦ, μὴ ἐρώτα... φείσθητί μου, πρὸς θεοῦ!
ΒΑΚΧΙΣ
Καὶ μ' ἀγαπᾷς;
ΤΙΜΑΡΧΟΣ
Ναί, φίλη.
ΒΑΚΧΙΣ
Ὡς καὶ πρότερον;
ΤΙΜΑΡΧΟΣ
Πλειότερον ἀκόμα.
ΒΑΚΧΙΣ ἀσπαζομένη αὐτὸν
Ὦ, εὐχαριστῶ!
ΤΙΜΑΡΧΟΣ
Σὲ ἀγαπῶ, διότι σὲ ἠδίκησα,
διότι ἔχεις ὑψηλόφρονα ψυχήν,
διότι συγγιγνώσκεις τὸν ἀγνώμονα,
διότι τέλος πρέπει νὰ σὲ ἀγαπῶ.....
ΒΑΚΧΙΣ κλίνουσα ἐπ' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν
Λέγε καὶ πάλιν, λέγε οὕτω πάντοτε.
ΤΙΜΑΡΧΟΣ
Σὲ ἀγαπῶ, σὲ μόνην, μόνην, μόνην σέ.
ΒΑΚΧΙΣ μειδιῶσα
Οἱ λόγοι σου κηλοῦσι τὴν καρδίαν μου,
καὶ ἐν τῇ εὐφροσύνῃ, ἣν αἰσθάνεσαι
ἐκ τῆς τοιαύτης ἀνεκφράστου ἡδονῆς,
ὁ στόνος φεύγει τῆς ψυχῆς τὰ μύχια
κ' ἐπὶ τὰ χείλη ἀνερχόμενος ταχὺς
μεταμορφοῦται πλέον εἰς μειδίαμα...
ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἐγειρόμενος
Καὶ τώρα εἰς τὸν οἶκον.
ΒΑΚΧΙΣ ὠχριῶσα
Ἄ!
ΤΙΜΑΡΧΟΣ
Τί;
ΒΑΚΧΙΣ ἐγειρομένη
Ἡ Πλαγγών!

ΣΚΗΝΗ Ε'

Οἱ ΑΝΩΤΕΡΩ, ΠΛΑΓΓΩΝ, ΚΑΡΦΙΝΑΣ ΦΑΙΔΩΝ, ἐνῷ κατὰ τὸ βάθος ἐπαναλαμβάνεται ἡ προτέρα κίνησις τῶν διαβατῶν, ὡς ἐν ἀρχῇ τῆς Α' πράξεως, μέχρι τέλους τῆς σκηνῆς.

ΠΛΑΓΓΩΝ φεύγουσα τὸν Καρφίναν
Νὰ μὲ ἀφήσῃς, κρόνιππε, μὲ ἤκουσας;
ΚΑΡΦΙΝΑΣ
Εἰπὲ καὶ σύ, ὦ Φαίδων, ἕνα λόγον...
ΦΑΙΔΩΝ
Τί;
ΚΑΡΦΙΝΑΣ
Δὲν βλέπεις τί μοὶ λέγει; μ' εἶπε κρόνιππον,
καὶ μὲ ἀρνεῖται... δὲν μὲ ἀγαπᾷ...
ΦΑΙΔΩΝ γελῶν
Κακόν.
ΠΛΑΓΓΩΝ ἰδίᾳ βλέπουσα τὴν Βακχίδα
Τὸν ὅρμον δὲν τὸ φέρει... πῶς; τὸν ἔδωκεν;
καὶ θὰ τὸν ἔχω; ἄ, σ' εὐχαριστῶ, θεά!
ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἐπιδεικνύων τὸν ὅρμον
Πλαγγόν, τὸν ὅρμον τοῦτον μοὶ ἐζήτησας
ἀντὶ τοῦ ἔρωτός σου, εἶνε ἀληθές;
ΠΛΑΓΓΩΝ παρατηροῦσα μετὰ κακίας τὴν Βακχίδα
Βεβαίως, φίλε, καὶ μὰ τὸν Ἀπόλλωνα,
θὰ σ' ἀγαπήσω ἄνευ περιορισμοῦ.
ΚΑΡΦΙΝΑΣ
Μὴ τὴν πιστεύῃς... κ' εἰς ἐμὲ τὰ ἔλεγεν
ἀλλὰ μ' ἠρνήθη, Ἀλωπηκειεῦ ἱππεῦ.
ΠΛΑΓΓΩΝ ρίψασα ὀργίλον βλέμμα τῷ Καρφίνᾳ
Ἤδη ὁ πόθος δάκνει τὴν καρδίαν μου
καὶ ἂν δὲν ἀπατῶμαι κάπως σ' ἀγαπῶ.
ΤΙΜΑΡΧΟΣ
Καλῶς, λαλεῖς σωφρόνως.
ΚΑΡΦΙΝΑΣ
Ὄχι, κόριε.
ΠΛΑΓΓΩΝ κρυφίως
Θὰ σιωπήσῃς, κάθαρμα;
ΚΑΡΦΙΝΑΣ
Πλὴν σ' ἀγαπῶ...
ΠΛΑΓΓΩΝ
Σιώπα, λέγω... μὴ μ' ἐγγίζῃς... ἄπελθε...
ΤΙΜΑΡΧΟΣ
Τὸν ὅρμον λάβε, σὺ γλυκεῖα μου Βακχίς.
ΠΛΑΓΓΩΝ ἔκπληκτος
Κ' ἐγώ;
ΤΙΜΑΡΧΟΣ μειδιῶν
Σὺ μένεις κάτοχος τοῦ ἔρωτος,
ὃν ἀντὶ τούτου θὰ μοὶ ἔδιδες....
ΠΛΑΓΓΩΝ ἐμβρόντητος
Ἀλλά...
ΚΑΡΦΙΝΑΣ τῷ Φαίδωνι
Τὴν ἀποκρούει, ἢ πλανῶμαι, φίλτατε;
ΦΑΙΔΩΝ
Αἴ, δὲν ἀκούεις;
ΚΑΡΦΙΝΑΣ
Δὲν τὴν θέλει;
ΦΑΙΔΩΝ
Ὄχι.
ΚΑΡΦΙΝΑΣ
Ὦ!
ΦΑΙΔΩΝ
Ἀγάλλου, τάλαν φίλε, τὴν ἀνέκτησας,
εἶν' ἰδική σου τώρα... ἦσο τυχηρός!
ΚΑΡΦΙΝΑΣ
Πλαγγόν, τὸ σχέδιόν σου δὲν ἐπέτυχεν·
ὁ φίλος οὗτος σὲ ἠγάπησε θερμῶς,
ἀλλ' ἡ πλεονεξία σὲ κατέστρεψε·
κ' ἐνῷ κατεπεθύμεις νὰ ἐκδικηθῇς
τοσοῦτον τεχνηέντως ἐκυβερνήσας
τῶν πόθων σου τὴν σκάφην μετὰ τοῦ βορρᾶ,
ὥστ' ἐπανῆλθες τοὺς σκοπέλους φεύγουσα
καὶ ἐν τῷ ὅρμῳ ἐναυάγησας οἰκτρῶς.
Στρέψε νὰ ἴδῃς τὴν Βακχίδα, ἴδε την
ἐν τῇ ἀγκάλῃ τοῦ Τιμάρχου εὐτυχῆ.
Δὲν ἐπιχαίρει βλέπουσα τὴν ἥτταν σου,
ἐκ τούναντίου εἶνε πρὸς σε συμπαθὴς
καὶ σοὶ ὀφείλει ἀναρίθμους χάριτας,
διότι μόνη ἡ ἐκδίκησις ἡ σή
τὸν ἐραστήν της εἰς αὐτὴν ἀπέδωκε·
καὶ θὰ σ' ἐφίλει εὐγνωμόνως, ὦ Πλαγγόν,
ἐὰν δὲν ἐφοβεῖτο τοὺς ὀδόντας σου.
Πλαγγὼν ὡραία, ὅπως ἔγραφεν ἐδῶ
πλήρης ἀγάπης πρὸ μικροῦ ὁ Τίμαρχος,
σὲ ἀποχαιρετίζω καὶ διὰ παντός!
ΠΛΑΓΓΩΝ ἱκετις
Καρφίνα φίλε...
ΚΑΡΦΙΝΑΣ μεγαλοπρεπῶς
Ἀπ' ἐδῶ ἀπέρχονται
αἱ ὁμοιαί σου!...
ΠΛΑΓΓΩΝ
Μὲ διώκεις; πῶς; ἐμέ;
ΚΑΡΦΙΝΑΣ
Μὴ μὲ ἐγγίζῃς...
ΠΛΑΓΓΩΝ πίπτουσα ἐν τῇ ἀγκάλῃ τοῦ Φαίδωνος
Ὦ θεοί!
ΦΑΙΔΩΝ γελῶν παταγωδῶς
Ἔπριτωσεν!
ΚΑΡΦΙΝΑΣ ὑποκλίνων ἐθαρσαλέως
Εὐγνωμονῶ σοι, Ἀλωπηκειεῦ ἱππεῦ,
ὅτι μὲ σώζεις ἐκ τοιούτου τέρατος!
ΦΑΙΔΩΝ διακινῶν τὴν λιποθυμοῦν Πλαγγόνα
Ἀλλὰ ἐγὼ τί πταίω σᾶς παρακαλῶ;

ΤΕΛΟΣ